

Phần 15

Chương 71 Công Kích Mãnh Liệt

Không khí xung quanh đột nhiên nặng thêm một tầng, nhưng mà điều này đối với Mặc Hi cũng không có bao nhiêu ảnh hưởng, mỗi ngày đều sống trong áp lực gấp 3 lần, thì đối với điều này sẽ có bao nhiêu ảnh hưởng?

Quan sát xung quanh, người đi về phía Mehg, phá vây!

“Khí bạo!” Lany quát lên một tiếng, đương nhiên anh đoán được ý tưởng của Mặc Hi. Dù thoát nhìn người này tựa hồ cũng không có bất kỳ ý tứ gì đối nghịch với bọn họ, thế nhưng tất cả mọi chuyện vẫn nên biết rõ ràng, làm việc muốn làm tốt.

“Àm!!”

“Àm! Âm! Âm!”

Không khí xung quanh đột nhiên nổ tung, dù toàn bộ tránh thoát, dư chấn vẫn đủ khiến Mặc Hi vốn bị thương cũng phải khí huyết dâng lên. Quả nhiên, mỗi Dị năng giả đều không thể xem thường, không nói chiêu thức dị năng quý dị hay thay đổi kia, còn có kỹ năng không chế tinh thông kia, việc này cũng không phải là Dị năng giả trung cấp Quân Liêm hôm đó có thể so sánh với, Lany còn cường đại hơn mười gã Quân Liêm! Đây là sự khác biệt giữa trung cấp và cao cấp, chỉ một chữ chênh lệch, lực lượng cũng tăng trưởng lên gấp mấy lần, nhất là không chế dị năng của Lany lại vô cùng tốt!

Xem ra ý tưởng không ra tay bỏ chạy là không thể nào, Mặc Hi cảm nhận được không khí xung quanh truy đuổi cùng với áp bách, chỉ sợ dù bây giờ cô dùng Thiên Lô thêm, trực tiếp lách qua một trăm thước cũng không dùng được, chỉ sợ cô mới tính toán sử dụng lập tức sẽ bị anh ta phát hiện, mà sau đó chuyện chính là sơ hở của cô, chỉ biết thua càng thảm hơn.

Thân thể đứng lại, đưa tay ra.

Động tác này khiến cho đôi mắt của hai người vẫn chú ý đến cô càng sâu thêm, muốn ra tay sao? Từ vừa mới bắt đầu, cô vẫn luôn né tránh, không có một điểm dấu hiệu công kích, mà bây giờ cô ra tay, có thể khiến bọn họ phỏng đoán được thực lực của cô!

“Đình”, tia sáng màu tím lóe lên, tia chớp màu trắng tím cũng xuất hiện ở trong lòng bàn tay, cơ hồ là trong nháy mắt, vọt về phía Lany và Mehg.

“Dị thánh!?!?” Cũng lại một tiếng kêu kinh dị vang lên, hai người Lany và Mehg cũng lại trợn to đôi mắt lên!

Dù bọn họ phản ứng vô cùng nhanh chóng, nhưng sau khi tỉnh lại thì vẫn bị đạo Lôi điện kia đánh trúng. Thân thể nhất thời tê liệt, sau đó Mặc Hi không có hạ đòn sát thủ, chỉ thừa dịp thời gian bọn họ bị tê liệt, thân thể nhanh chóng đào thoát.

Thế nhưng mà, tia chớp dưới chân cô lóe lên, thời điểm sẽ phải rời khỏi, lại phát hiện không khí xung quanh thân thể kịch liệt chấn động. Liếc mắt, liền thấy cả người Lany lóe lên ánh sáng màu vàng chói lọi, con người lạnh thấu xương nhìn cô, “Này! Là ai!?”

Vừa mới thoáng một phát, thân thể đã bị anh bố trí lá chắn khí ngăn cản xung quanh, vốn lúc nhìn thấy Mặc Hi lóe ra tia sáng màu tím, còn tưởng cô là Di thánh, nhưng mà Di thánh có thể bị một chiêu của mình đả thương sao? Có thể bị huyền tượng của Mehg mê hoặc sao? Hơn nữa tức thì bị lá chắn khí của mình ngăn cản công kích sao, không thể nào! Vậy, cũng chỉ có thể nói, người trước mắt này cũng không phải Di thánh, thế nhưng, người trước mắt này quá thần bí, đôi mắt màu tím không nói, còn có năng lượng ánh sáng giống như Di thánh, ở trong thành Đế Do lại xuất hiện loại người này, nhưng mà bọn họ lại một chút cũng không biết, điều này tuyệt đối không cho phép!

Không được! Tuyệt đối không được!

Dù cảm giác áp bức kia đối với Mặc Hi mà nói cũng không có bất kỳ cảm giác nào, nhưng mà trong linh hồn truyền tới cảm giác vô cùng nguy hiểm kia sẽ không làm lần, chỉ là cô trốn không thoát, chỉ cảm thấy bất kỳ con đường nào cũng bị phong bế, có một chút dị động thì sẽ nghênh đón đến một kích mãnh liệt chưa từng có!!

Không suy xét được nhiều như vậy!! Đôi mắt của Mặc Hi lạnh thêm một chút, đưa tay ra, không hề bận tâm uy lực nữa, từng đạo tia chớp hướng về phía Lany mà đi, chẳng qua là Lany trốn cũng không trốn, để mặc tia chớp kia đánh về phía anh ta, cách người khoảng nửa thước bị lá chắn khí ngăn cản - thế nhưng, ở Mặc Hi đánh xuống liên tục không ngừng, lá chắn khí kia cuối cùng cũng biến mất, một kích đánh vào trên người Lany, lập tức, trước ngực có một chỗ cháy đen, người Lany cũng run lên, kèm theo đó là một trận khí bao quanh thân thể Mặc Hi cũng tan biến, nhưng mà anh ta cũng không có dừng lại ở đó.

Cảm giác được không khí xung quanh càng thêm bất ổn, liếc mắt liền thấy Mehg cũng khôi phục lại, mũi tên thập tự kia cũng bắt đầu nhắm chính xác về phía mình. Mặc Hi cũng biết, như vậy đi xuống, e rằng mình không chết cũng sẽ bị bắt! Năng lượng trong linh hồn bắt đầu dâng lên, đám mây đen nhánh không hình dạng trong không trung tụ tập, một cỗ cảm giác áp bức âm trầm mịt mờ tràn ngập ở trong ngực của Lany và Mehg, thậm chí khiến cho dị năng của bọn họ bắt đầu có chút chậm lại.

Đây là cái gì!?

Một trận chiến này, một chiêu này phân thắng bại!

Trong lòng ba người tất cả đều rõ ràng!

Cuối cùng, Mặc Hi chuyển động, lúc cảm giác được Lany và Mehg muốn động thủ, trước một giây phát động công kích, dù chết, cũng không thể trách cô! Cô đã cho cơ hội rồi, hơn nữa, một trận chiến này, nếu không làm như vậy, người chết sẽ là cô!

Màu tím trong đôi mắt trong trẻo lạnh lùng, giống như vực sâu, khiến người ta vừa hăm sâu lại khiến lòng người run sợ, uy nghiêm hiện rõ!

“Àm!!”

Mấy đạo Lôi điện màu tím sáng rọi từ trên trời đánh xuống, giống như phá vỡ đêm tối, mang theo uy thế hủy thiên diệt địa, hướng về phía hai người mà đi!

Cơ hồ ở cùng thời gian, đôi con ngươi của Lany trợn to, bên trong là vô cùng sợ hãi và tuyệt vọng, cũng không suy xét được gì nhiều, trong miệng hô to một tiếng, “Mehg!!” Vội vàng phi nhanh về chỗ Mehg, đem thân thể của cô ôm ở trong lòng.

“Xẹt xẹt”, tia chớp xông thẳng lên trên.

“Phốc!” Không khí xung quanh mạnh mẽ nổ tung, mặc dù tuyệt chiêu của Lany không hoàn toàn thành công, nhưng mà mang theo uy lực khổng lồ, Mặc Hi không có phòng bị nên đồng dạng bị phun một búng máu, không quan tâm cái khác, tia chớp dưới chân lóe lên, chịu đựng thân không khỏe nhanh chóng rời khỏi.

Liên tục chạy một đoạn đường, cuối cùng chống đỡ không nổi, xụi lơ trên mặt đất.

“Vù vù...”

Hắn là đủ đi, mới vừa rời chiêu đó động tĩnh quá lớn, nếu không chạy xa một chút chỉ sợ sẽ bị phát hiện, mà điều căn bản bây giờ là cô không có năng lực cùng những người đó đánh một trận, không có nghĩ đến, lần đầu tiên ám sát, cũng tạo thành hình thức người mình đánh người mình như vậy, thật đúng là thất bại a!

Thật vất vả hòa hoãn một hơi, Mặc Hi đứng dậy lần nữa, cô biết nếu như không nhanh chóng rời khỏi đây, ai biết có thể bị đuổi kịp hay không, hơn nữa bây giờ cô không khỏe, một người ở trong tình huống như vậy, thật quá nguy hiểm.

Lúc Mặc Hi chuẩn bị rời khỏi đó, đột nhiên liền cảm giác được một đạo hơi thở, tia chớp trong tay hướng về chỗ đó mà đi.

“Ui da! Ui da! Tôi không có ác ý, chỉ muốn biết bạn là ai?” Một đạo tiếng cười đùa giống với Lany truyền tới, liền thấy chỗ đó một đạo thân ảnh thông thả đi ra, một thân quần áo màu đen, trên đầu mang theo một mũ hiệp sĩ, che khuất nửa bên mặt, trong đêm đen khiến cho người ta thấy không rõ hình dáng, chẳng

qua là dưới đôi mắt màu tím của Mặc Hi căn bản giống như ban ngày, vì vậy cũng thấy nửa mặt bên kia, làn da trắng nõn nà cùng với tiếng nói vừa rồi khiến cho Mặc Hi biết, người trước mắt này, là thiếu niên, hoặc là thanh niên, nhìn tuyệt đối sẽ không vượt quá 25.

Mặc Hi không nói gì, cả người đã khần trương! Thật đúng là năm hạn a, xem ra người vừa mới nói chuyện kia, mới vừa rồi cô và bọn Lany đánh một trận, e là ở một bên nhìn rõ ràng, nhưng lại không bị phát hiện, nói như vậy...

Người này... Rất cường đại!!

Chương 72

Thân Thích Đến

Bầu trời lại bắt đầu u ám tối tăm, cho dù chết, cũng muốn liều mạng, hơn nữa, cô không thể chết được!! Đôi mắt màu tím kia chỉ sợ lúc này cũng là vắng lạnh một mảnh, khiến cho người ta không cách nào phỏng đoán được ý nghĩ của chủ nhân nó.

Người tới cũng chú ý tới bầu trời biến hóa, trong lòng thất kinh, quả nhiên, loại cảm giác áp bức kia! Hơn nữa, lại càng có thể phát động bất cứ lúc nào chỉ có Địa năng giả Địa sư đã ngoài trả giá cường đại đại giới mới có thể dẫn phát ra uy năng của trời đất, năng lực như vậy thật đáng để ghen tỵ!!

“Ha ha, không cần khần trương, tôi thật sự không có ác ý!” Người vừa đến lại nói, giọng điệu lần này rõ ràng không có cười đùa như mới vừa rồi, chân thành không ít. Cầm cái mũ trên đầu xuống, đặt ở trước ngực, cúi thắt lưng xuống làm ra lễ của quý tộc xưa với Mặc Hi, cười nói, “Tôi chỉ là đến chào hỏi mà thôi.”

Sau đó, cuối cùng Mặc Hi cũng hoàn toàn thấy rõ được khuôn mặt của người trước mặt. Quả nhiên chỉ là một thiếu niên, nhìn khuôn mặt này, đại khái chỉ có 17, 18 tuổi, một đầu tóc ngắn có chút cháy nắng, làn da trắng nõn nà, đôi mắt mang theo ý cười, sống mũi thẳng tắp, đôi môi không dày không mỏng cong lên một nụ cười hữu nghị, tạo thành một gương mặt thiếu niên vô cùng đẹp trai. Như ánh mặt trời, thế nhưng lại có cảm giác giống như bất cứ lúc nào cũng có thể hòa vào bóng tối phía sau lưng anh ta, để người ta lờ đi.

Chẳng qua là đối với ý tốt của anh ta, Mặc Hi vẫn không nói gì.

“Sẽ không là người câm chứ? Ah, đương nhiên, tôi nói lời này cùng đồng dạng là không có ác ý!” Thiếu niên cười nói, như lời cậu ta nói, cũng không có bất kỳ cử động công kích nào, trong tay đột nhiên xuất hiện một tấm danh thiếp và bình thuốc. Mới đi về phía trước một bước, liền thấy ánh mắt Mặc Hi cẩn thận, lập tức dừng lại bước chân, hai bàn tay đưa ra trước mặt, “Tôi thật không có ác ý, chẳng qua là đối với bạn cảm thấy rất hứng thú, đương nhiên, tôi còn

không biết bạn là nam hay nữ, chẳng qua là đối với thực lực của bạn cảm thấy hứng thú.”

Mặc Hi trả lời vĩnh viễn chỉ là trăm mặc, thiếu niên giống như áp chế cảm giác thất bại, buông thông con mắt, “Được rồi, tôi giới thiệu một chút, tôi tên là Quỷ, kỳ thật tên này cũng là danh hiệu của tôi, tôi là người của Liên minh sát thủ. Sát thủ tự do, không có tiền thù lao tôi sẽ không làm, cho nên bạn yên tâm, tôi sẽ không làm điều gì đối với bạn, hy vọng bạn đến, cũng hy vọng có thể trở thành cộng tác với bạn, tôi cảm thấy bạn rất có tiềm lực làm sát thủ, ha ha!”

Quỷ nói xong, liền ném danh thiếp và bình thuốc trong tay về phía Mặc Hi, thấy Mặc Hi tiếp được, rồi vẫy vẫy tay, xoay người chuẩn bị rời khỏi. Cả người đột nhiên đứng lại, lại quay đầu hỏi, “Đúng rồi..., quên hỏi, bạn tên là gì?”

Mặc Hi nhìn cậu ta một cái thật sâu, một hồi, đề thấp thanh âm, thanh âm lạnh lùng nói, “Tử.”

Dù đề thấp, nhưng vẫn khiến cho người ta rõ ràng cảm giác được một chút non nớt, đôi mắt của Quỷ lóe lên, “Ha ha, Tử, tên này rất thích hợp với bạn, đôi mắt màu tím kia rất đẹp, như vậy hẹn gặp lại!”

Sát thủ tự do?

Mình có tiềm lực làm sát thủ? Ngay cả sát thủ đều nói mình có tiềm lực làm sát thủ, xem ra thật đúng là bị chính mình nói trúng.

Đem thuốc ở trong bình đổ ra, đối với một đoạn thời gian học tập với các loại thuốc như Mặc Hi mà nói vẫn biết được thuốc này là thật hay giả, đưa viên thuốc tiến vào trong miệng, bộ ngực lập tức cảm thấy một trận sáng khoái nhẹ nhàng, giảm bớt từng trận bốc lên kia.

Con người sáng ngời, thuốc này tốt! Lần sau cầm cho ông Cát xem một chút, xem ông ta có thể làm được hay không, làm cho mình một chút.

Hít thở sâu một ngụm, dưới chân điện quang lại lóe ra, hướng về phía biệt thự mà đi.

Đọc theo đường đi không có gì nguy hiểm trở lại gian phòng của mình, cởi quần áo trên người ra, trong tay tia chớp lóe ra, lập tức bộ quần áo lây dính máu tươi kia hóa thành tro bụi, phiêu tán ở trong không khí bên ngoài cửa sổ, mới xoay người nằm ở trên giường.

Tiến vào biển ảo khôn lường tu luyện chữa trị thân thể, từng đợt đau đớn kia cùng với khí huyết bốc lên khiến cho Mặc Hi cắn chặt răng, ở trong trạng thái Không Linh đầu óc vô cùng tỉnh táo rõ ràng tất cả mọi chuyện trải qua đêm hôm nay.

Dị năng giả cao cấp!

Nếu như không phải bị Dị năng ánh sáng màu tím của mình làm cho sừng sốt một chút, lại còn không biết rõ về mình, e là sẽ không để mình trở về đơn

giản như thế, hơn nữa... thiếu niên tên Quý, tuổi nhỏ như vậy đã có bản lĩnh như thế, ngay cả Dị năng giả cao cấp đều không phát hiện ra cậu ta!

Trong đầu đột nhiên hiện ra câu nói đầu tiên trong một quyển sách mà trước kia nhìn tới.

Dị năng giả, con cưng của trời cao, con cưng của thiên nhiên!

Thật đúng là không có sai a, các loại dị năng quá nhiều, cũng quá quý dị, ai cũng đoán không ra sẽ có chiêu thức thế nào, không cần thận một chút chính là tan xương nát thịt!

Phải mạnh hơn, nhất định phải mạnh hơn!! Bây giờ sự tồn tại của mình ở trong mắt nhiều người giống như con kiến! Phải càng mạnh hơn! Cường đại hơn... Để người khác ngay cả nghĩ cũng không dám có!!

Tâm kia đang siết chặt gào thét a!

...

Bình minh, sáng sớm ánh mặt trời chiếu rọi ở bên trong căn phòng, Mặc Hi từ trong tu luyện đi ra, thân thể bị thương trải qua một ngày năng lượng đã dồi dào mặc dù vẫn không khỏe, so với ngày hôm qua tốt hơn nhiều. Lại nói, hình như Mặc Hi chưa bao giờ chân chính ngủ thật sự một lần, cơ hồ đều là tu luyện, dù sao sau khi tiến vào trạng thái Không Linh tu luyện, không chỉ có thể xúc tiến tu luyện, ngày hôm sau thức dậy so với đi ngủ còn có tinh thần hơn, cũng không có cái gì không tốt.

Thay đổi một thân quần áo, đột nhiên nhớ tới buổi tối ở trên người Hạo Hà kia tìm được hai vật, suy nghĩ một chút liền cầm ra, bỏ vào trong một ngăn kéo. Ra khỏi cửa phòng, ở phòng vệ sinh đánh răng súc miệng, liền nghe dưới lầu một trận âm thanh hỗn tạp, còn có từng vật gì đó bị mang lên lầu.

Xoẹt cười một tiếng, thật đúng là nhanh chóng a!

“Wow, ba ba, ở đây thật to! Đây là nhà của chúng ta sau này sao?” Một giọng nữ bao hàm cảm thán và hưng phấn kêu lên, tiếng nói to lớn kia, khiến cho Mặc Hi ở trên lầu cũng có thể nghe.

“Ha hả, đúng vậy, Vân Vân thích không?” Trả lời giọng nữ kia cũng là một giọng nữ.

“Thích! Ha ha, rất thích, sau này sẽ bảo các bạn học đều đến chơi, để bọn họ nhìn một chút, cho bọn họ hâm mộ chết đi!” Thiếu nữ được gọi là Vân Vân kêu lên, “Con muốn lên lầu, con đi chọn phòng, con muốn căn phòng xinh đẹp nhất!”

“Ha ha, con đứa bé này.”

“Nhường, nhường, đừng cản trở đường của bọn tiểu thư!” Tiếng kêu ác liệt, vẫn là thiếu nữ kia, đi cùng với đó là thanh âm lên cầu thang, Mặc Hi cũng từ phòng vệ sinh đi ra, đồng thời cũng thấy rõ Vân Vân kia, chị họ của mình.

Tuổi chừng 15 tuổi, ngày thường cũng coi như trắng noãn, mảnh mai, đôi mắt có chút quyến rũ nhưng cũng cảm giác có chút mưu tính, cái mũi nhỏ, đôi môi mọng nước, cả người nhìn lại đã có thể biết được sau này lớn lên lại là một cô gái xinh đẹp đáng yêu.

Một gian cửa phòng bị mở ra, Mặc Vân Vân nhìn thoáng qua sau đó liền chuyển hướng một... gian khác, cho đến khi căn phòng Mặc Hi bị mở ra, đôi mắt kia cuối cùng lóe lên, chạy vào, đông xem một chút, tây sờ sờ, cuối cùng kêu to một tiếng, “Là cái này, con muốn căn phòng này, ba ba mẹ, con muốn căn phòng này!”

Chương 73

Làm Tốt Bổn Phận Của Các Người

“**H**a ha... Đi lên xem một chút đi.” Dưới lầu, Mặc Phàm, Chu Tiểu Trúc và Mặc Thiên, Lệ Kha, cũng chính là bác trai, bác gái của Mặc Hi. Lệ Kha lên tiếng nói.

“Ha ha, được.” Mặc Phàm trả lời, bốn người cùng tiến lên lầu.

Lúc này, Mặc Hi cũng đã đi đến bên cạnh Mặc Vân Vân, cười nói, “Mời chị đi ra ngoài, đây là phòng của tôi.” Phòng của cô không phải ai cũng có thể vào, bên trong gì đó cũng không phải chị ta có thể lục lọi.

“Em?” Mặc Vân Vân nhìn về phía Mặc Hi, sau khi nhìn thấy khuôn mặt nhỏ nhắn của người vừa đến, trong con ngươi thoáng hiện lên tia cảm thán kinh ngạc, sau đó chính là ghen tỵ, bĩu môi nói, “Em chính là em họ của chị sao! Phải nghe lời chị biết không? Sau này, căn phòng này chính là của chị đây.”

“Xì.” Bất cười một tiếng, đứa bé chính là đứa bé, Mặc Hi nhìn nó, không có bất kỳ ý từ muốn nhường nào, kèm theo nụ cười bình thản, “Muốn tôi đuổi chị đi ra ngoài sao?”

Trước đôi mắt mở to có dấu hiệu phát hỏa của Mặc Vân Vân, nói tiếp một câu: “Hoặc là, quãng đi ra ngoài.”

“Mày! Hừ, không có giáo dục!!” Mặc Vân Vân trong miệng quát to một tiếng, lại không có động tác gì thêm, bởi vì trước khi đến đây, Lệ Kha nói cho nó biết bà muốn nó tạo dựng mối quan hệ tốt với Mặc Hi, chỉ là dựa theo tính tình của nó tựa hồ rất khó.

Con người lạnh lẽo, không có giáo dục? Ý là nói ba ba, mẹ không có giáo dục tốt phải không? “VẬY, ĐI RA NGOÀI ĐI.”

“Tao không ra thì thế nào!?” Mặc Vân Vân tức giận, ai cũng không ngăn được.

“Xem ra chị muốn để tôi tổng đi ra ngoài.” Cô đối với cô bé cố tình gây sự thật sự không có ấn tượng tốt gì, vừa nói vừa đến gần nó.

“Mày, mày muốn làm gì!? Lại dám nói chuyện với tao như vậy!!” Đôi mắt nhỏ dài của Mặc Vân Vân tròn to, thấy đôi con ngươi lạnh lùng của Mặc Hi kia trong lòng nó rất sợ hãi, nhưng mà như vậy càng khiến nó thêm tức giận, thế nhưng mình sợ một đứa nhỏ hơn mình sao, “Hừ! Nhìn tao giáo huấn mày như thế nào!” Hừ lạnh một tiếng, trong tay tia sáng màu đỏ hiện ra sáng rực.

Dị năng giả?

Chẳng qua là nhìn độ đậm nhạt của màu sắc, hình như cũng đã 14, 15 tuổi, còn không có vượt qua cấp 10.

Tay nhỏ bé không có ý muốn dừng lại tiếp tục hướng về phía Mặc Vân Vân chộp tới, liền thấy một đoàn lửa nhỏ xuất hiện.

Mặc Hi cười nhẹ, cũng không thèm nhìn tới, tay nhỏ bé vung lên, trong ánh mắt không thể tin được của Mặc Vân Vân, đoàn ngọn lửa kia đã bị dập tắt, biến mất ngay lập tức, tay đã bắt được quần áo của nó, quăng ra bên ngoài.

“A!” Một tiếng kêu thảm, cả người Mặc Vân Vân đã ngã ở phía ngoài trên hành lang, có thể thấy Mặc Hi cũng không có dùng bao nhiêu khí lực.

“A!? Vân Vân, Vân Vân, con sao thế?” Đoàn người vừa mới lên đến lầu liền nhìn thấy sự cố này, Mặc Thiên kêu lên một tiếng đau lòng cùng lo lắng, đi về phía Mặc Vân Vân.

“Hu hu, ba ba, ba ba, nó đánh con! Tại nó!” Thân thể Mặc Vân Vân bị đau đến nỗi không đứng dậy nổi, vừa thấy Mặc Thiên đến, nước mắt liền rơi xuống rào rào.

Mặc Thiên dừng lại một chút, lập tức liếc mắt về phía Mặc Hi đang đứng ở cửa, vừa vặn nhìn thấy khuôn mặt nhỏ nhắn tinh xảo đang mỉm cười nhàn nhạt, thản nhiên dịu dàng.

“Chào bác trai.” Mặc Hi cười chào hỏi một tiếng với Mặc Thiên.

Mặc Thiên nhìn khuôn mặt tự nhiên kia cùng với động tác trang nhã, lời nói đến miệng lại giống như có cái gì mắc ở trong cổ họng, cái gì đều nói không nên lời, đúng là khiến người ta có cảm giác có khí không có chỗ phát.

“Ba ba!” Mặc Vân Vân lại gọi một tiếng.

“Ừ, ba ba biết.” Mặc Thiên trả lời Mặc Vân Vân, nhìn Mặc Hi vẫn không biết nói cái gì, cuối cùng quay đầu nhìn về phía vợ chồng Mặc Phàm đã đi đến đây, mặt âm trầm, nói, “A Phàm, cậu nói xem có chuyện gì xảy ra, vẫn là nói mọi người căn bản không hoan nghênh chúng ta! A!? Còn có hai người dạy dỗ cháu gái thế nào vậy, thế nào động một chút liền đánh người, sau này thì tốt rồi.”

Những lời nói này, dứt khoát khiến cho sắc mặt hai người Mặc Phàm và Chu Tiểu Trúc có chút đỏ lên, chỉ cúi đầu nói xin lỗi, “Không phải, không phải, làm sao có thể như vậy.”

“Vậy cậu nói xem việc này tính thế nào!?” Mặc Thiên ngược lại quyết không buông tha người.

Mặc Phàm ngược ngừng quay đầu, nhìn về phía Mặc Hi sắc mặt đã có chút trầm thấp, hơi có chút quở trách nói, “Mặc Mặc, chuyện này là thế nào?”

“Không có gì, chỉ là chị họ muốn phòng của con, con không cho mà thôi.” Mặc Hi cười giải thích với Mặc Phàm.

“Không phải là một căn phòng sao? Sao phải động thủ đánh người như vậy!?” Mặc Thiên cũng tìm được lý do nói Mặc Hi, sau đó, ông ta cũng đỡ Mặc Vân Vân đứng lên, mà Mặc Vân Vân đang lấy khuôn mặt đắc ý nhìn cô.

Mặc Hi còn không có nói chuyện, Mặc Phàm đã lên tiếng trước, Mặc Thiên thương yêu Mặc Vân Vân, anh cũng giống nhau thương yêu Mặc Hi, tự nhiên cũng không vui về người khác quát lớn Mặc Hi như thế, giải thích nói, “Anh trai, anh hiểu nhầm rồi, phòng của Mặc Mặc bình thường cũng không cho người khác vào, em và Tiểu Trúc cũng không thường xuyên vào.”

“Còn nhỏ như thế có thể có cái gì bí mật? Hai người chính là nuông chiều nó!” Mặc Thiên vẫn cắn chặt không tha, “Bây giờ tính sao, Vân Vân bị đánh, thế nào cũng nên nói xin lỗi đi.”

“Dạ.” Mặc Phàm có chút nhún nhường gật đầu, quay đầu về phía Mặc Hi, vẻ mặt có chút do dự, bởi vì Mặc Hi rất ngoan lại hiểu chuyện, bọn họ cũng biết đến, con tuyệt đối sẽ không tùy tiện đánh người, nhưng mà bây giờ phải có một bên cúi đầu, “Mặc Mặc...”

Mặc Hi cười trấn an với Mặc Phàm, làm sao cô sẽ không rõ ý nghĩ của Mặc Phàm, đi lên phía trước, đối với Mặc Vân Vân đang mang khuôn mặt đắc ý cùng ghen ghét kia khẽ cúi đầu, nói: “Xin lỗi đã đánh chị.”

“Hừ... mà...” Mặc Vân Vân vừa muốn nói cái gì, Mặc Hi lại mở miệng nói tiếp, chỉ thấy thân thể của cô lại đứng thẳng lần nữa, đôi mắt nhìn về người con gái trước mặt Mặc Thiên, ánh mắt kia rõ ràng không có bất kỳ biến hóa, lại khiến hai người Mặc Thiên và Mặc Vân Vân có cảm giác mình ở trước mặt cô nhỏ bé như vậy, thế nhưng một câu nói cũng không dám phản kháng, kia thân mang theo cười mở, “Hi vọng các người hiểu, đây là nhà ai, đương nhiên, nếu như các người thật sự coi đây trở thành nhà của các người, coi chúng ta trở thành người thân thì chúng ta cũng sẽ không có bất kỳ ý kiến, cũng như coi các người trở thành thân nhân đối đãi, nhưng mà...”

Bất chợt ngừng lại, trên khuôn mặt nhỏ kia mang theo ý cười, chẳng qua đôi mắt kia ngơ lại như vực sâu, một loại khí phách vô hình tràn ngập bốn phía, làm cho mấy người có mặt ở đó thở mạnh cũng không dám, “Nếu như cố tình

gây sự, các người sẽ phát hiện, đến ở đây, kỳ thật là quyết định sai lầm đến cỡ nào, cho nên, tốt nhất thu hồi một vài tâm tư không tốt lại.”

Nói xong, thấy mọi người như trước không nói gì, Mặc Hi nở nụ cười vô cùng ngọt ngào, không khí bao quanh tựa hồ cũng dịu đi, “Vậy, hi vọng chúng ta có thể chung sống hòa bình, bác trai, bác gái, còn có chị họ.”

“...” Mặc Thiên định mở miệng, lại là một trận khô sấp ở trong cổ họng, cái gì đều không phát ra được.

Mặc Phàm và Chu Tiểu Trúc cũng liếc mắt nhìn nhau một cái, cái gì cũng không nói, bởi vì bọn họ biết, Mặc Hi nói như thế chẳng qua là vì tốt cho bọn họ.

Chương 74

Hắc Long Hắc Viêm + Khế Ước Chủ Tố

“Được rồi, được rồi, đều là người một nhà, đây là làm sao vậy, ha ha.”

Nói chuyện lúc này chính là Lê Kha, vừa nói vừa đi về phía mọi người, sau đó đi tới bên cạnh Mặc Vân Vân, nghiêm khắc nói, “Vân Vân, căn phòng kia là của em họ con, làm sao có thể tùy tiện lấy, quên lời mẹ dạy sao?” Nói xong, liền xoay người đối với Mặc Hi từ ái nói, “Ha ha, đây là cháu gái của bác à, rất đáng yêu, quả nhiên người thật so với trong tạp chí, TV còn phải đẹp hơn, đến đến, cho bác gái ôm một cái.”

Chẳng qua là Mặc Hi lại lùi sau một bước, khiến cho Lê Kha ôm không khí, chỉ nghe Mặc Hi xin lỗi cười nói, “Mặc Mặc lớn rồi, không thích bị ôm, còn có, bác gái cũng rất xinh đẹp.”

“Ha ha, Mặc Mặc thật biết nói chuyện.” Lê Kha khen ngợi Mặc Hi một câu, lại nói với mọi người, “Được rồi, đều tụ tập ở đây, Vân Vân cũng đi tìm căn phòng khác đi, bây giờ còn bận rộn đây.”

“Đúng vậy, ha ha, vẫn là chị dâu biết chuyện.” Chu Tiểu Trúc cười nói.

“Ha ha, em dâu nói cái gì đâu, lại nói tiếp, em dâu chờ chị chuyển đến chúng ta đi dạo, liên lạc một chút tình cảm.” Lê Kha lên tiếng cười nói, đã thân mật kéo tay Chu Tiểu Trúc, Chu Tiểu Trúc gật đầu cười cười.

Nhìn tất cả mọi chuyện, Mặc Hi cũng có thể đoán được người bác này tâm kế không tệ, nhưng mà, tâm kế khá hơn nữa, ở trước mặt sức mạnh cường đại không cách nào phản kháng cũng sẽ không có một chút tác dụng. Hơn nữa, vừa rồi cô đã làm ra cảnh cáo, bọn họ chỉ có thể cùng nhau chung sống hòa bình, bằng không, cô tuyệt đối sẽ không nương tay, cô cũng muốn Mặc Phàm và Chu Tiểu Trúc có thể vui vẻ.

Ngẩng đầu nói với hai người Mặc Phàm: “Ba ba mẹ, con muốn đi đến ANSHENG một chuyến, xế chiều hôm nay trở về.”

“A?” Mặc Phàm vừa nghe, không có bất kỳ chần chờ đáp đáp ứng, “Được, nếu như có chuyện gì thì gọi về.”

“Dạ.” Mặc Hi gật đầu, đối với mọi người gật đầu, “VẬY CON ĐI TRƯỚC.” Nói xong, liền đi xuống phía dưới.

Mặc Vân Vân nhìn thân ảnh nhỏ nhắn xinh xắn kia, trong con mắt lộ ra sự hâm mộ và ghen tỵ, đứa bé chính là đứa bé, vĩnh viễn sẽ không giấu tâm tư của mình.

Mặc Hi tự nhiên cũng cảm giác được, chẳng qua không để ý tới mà thôi.

Ra khỏi cửa, ngồi lên xe bay A An, liền bắt đầu đi về phía ANSHENG, ở trong xe, nhìn mọi người phía dưới giống như một bầy kiến. Suy nghĩ một chút, hình như mình cũng có thể học lái xe, cũng không sai đi, như vậy cũng không cần mỗi ngày quấy rầy A An, liền để A An chuyên môn làm tài xế cho ba ba mẹ là tốt rồi, không biết xe này có phải giống như xe thể thao ở thế kỷ 21 không? Như vậy căn bản không cần phải học.

Đi tới ANSHENG, dưới ánh mắt như lễ rửa tội của mọi người lấy ra máy điện thoại, bấm dãy số.

“Này, ta đến.”

Một câu nói, liền ngắt điện thoại.

Sau khi bóng người biến mất ở cửa thang máy bằng vàng, âm thanh nghị luận của mọi người mới truyền tới.

“Haiz, Mặc Mặc này thật may mắn, cứ nhiên được ông chủ nhận làm con gái nuôi.”

“Nghe nói một chiêu của cô bé liền đánh bại một Dị năng giả sơ cấp, những người này không phải người bình thường như chúng ta có thể so với.”

“Thật sự rất xinh đẹp, thật không biết cô bé lớn lên sẽ biến thành như thế nào!”

“Người so với người khiến người ta tức chết a.”

“...”

Mọi người thảo luận về nhân vật chính, cũng chính là Mặc Hi lúc này đã đi tới phòng huấn luyện dưới đất, thang máy mở ra lần nữa, quả nhiên nhìn thấy đúng là Thiên Nhu với khuôn mặt tươi cười quen thuộc.

“Đi thôi, đi đến chỗ ông Cát.” Mặc Hi lên tiếng, bước chân không ngừng đi về phía phòng khám.

“Dạ.” Thiên Nhu bình tĩnh đi theo một bên.

Đi tới phòng khám, chỉ thấy lúc này không khí ở đây hình như có chút nặng nề, hơn người mặc quần áo chữa bệnh màu trắng người đến người đi, giống như là đang làm phẫu thuật gì rất quan trọng.

Con người lóe lên, liền thấy Mehg ngồi ở một bên cả người cũng băng bó không ít băng vải màu trắng, cũng hiểu bây giờ đang cứu chữa chính là ai rồi, cô vẫn nhớ rõ khi đó, Lany liền lĩnh bay về phía người Megh.

Xem ra chuyện hôm nay muốn tìm ông Cát hỏi thuốc là không thể làm. Hơn nữa, không biết Lany thương thế thế nào, bởi vì ngay cả chính Mặc Hi cũng không biết một chiêu kia của mình uy lực rốt cuộc có bao nhiêu, chỉ biết là, thời điểm đó không dùng một chiêu kia, ngay cả cô cũng cảm giác được loại cảm giác áp bức kia, cộng thêm bản thân sẽ bay lên trạng thái cuồng ngạo khí phách thiên hạ độc của ta.

Megh cũng chú ý tới hai người Mặc Hi đến, chẳng qua là ngẩng đầu nhìn các cô liếc mắt một cái liền cúi thấp xuống, lúc này cô ấy đã không có vẻ quyền rũ bình thường, có chẳng qua là khiến người ta đau lòng và suy sút.

“Đi phòng huấn luyện đi.” Thấy tình huống ở đây, Mặc Hi không có một chút do dự, xoay người rời khỏi.

Thiên Nhu cũng không nói bất kỳ điều gì, đi theo sau cô.

Hai người một đường xuống dưới, không ít người đều nhường đường và chào hỏi, đối với thực lực của Mặc Hi, đáng để bọn họ kính nể, chỉ sợ bây giờ cô bé vẫn là một đứa bé, cường giả vì tôn định nghĩa này vĩnh viễn không thay đổi.

Nhưng mà, chờ sau khi Mặc Hi đi tới phòng huấn luyện lại phát hiện ở đây cũng xảy ra một trận trò khôi hài.

Hai người đang vây đánh lấy một thân ảnh nhỏ gầy, mà những người khác cũng giống như trước kia, ngồi ở chỗ ngồi của mình, nhìn trận trò khôi hài này.

“Con mẹ nó! Cho mày trừng Lão Tử, cho mày trừng!”

Một cước một cước đá vào trên người đứa bé kia, chẳng qua là đứa bé kia cứ nhiên một tiếng cũng không có kêu lên! Chỉ sợ... hình như cũng sắp bị đánh cho tắt thở.

Ngã trên mặt đất, tóc đen trên trán vô lực rũ xuống ở một bên, che nửa khuôn mặt, hiển lộ ra đôi con ngươi đen nhánh, tuyệt vọng, cứng cõi, bất khuất.

Trong tay còn ôm một quyển sách, chính là bé trai mà Mặc Hi gặp phải ở phòng sách.

Nhìn cặp mắt kia, Mặc Hi thông thả tiêu sái đến đại sảnh, mở miệng, “Dừng tay.”

“Dạ?” Vốn hai người con trai đang đánh đứa bé trai đột nhiên nghe lời nói này. Hơi sững sờ, quay đầu liền thấy Mặc Hi, động tác trên chân cũng dừng lại, trên khuôn mặt vốn hung ác kia lập tức nở nụ cười, nói, “A! Là Mặc Mặc à, vẫn khỏe chứ lâu rồi không thấy em đến!”

“Đúng vậy, ha hả, hôm nay đến liền cho em thấy được mấy người bắt nạt trẻ em a.” Mặc Hi cũng cười nói.

“Mặc Mặc không biết, là cái thứ này quá thiếu đánh, không có thực lực mỗi ngày còn bày ra dáng vẻ tự đại một bộ xa cách người khác, người nhìn liền thấy phiền lòng!” Người con trai vừa nói, lại đá một cước xuống đứa bé trai.

“Cậu ta là bạn của em, xem ở mặt mũi em, đừng có đánh nữa được không.” Mặc Hi liếc nhìn bé trai trên mặt đất, lúc nghe Mặc Hi nói hai chữ bạn bè, thân thể kia rõ ràng run nhẹ một chút.

“Ha ha, Mặc Mặc phải nói sớm a! Sớm biết như vậy ngay từ đầu chúng ta cũng sẽ không động thủ!” Người con trai dừng lại, nhất thời nói. Lời anh ta nói chính là nói thật, phần lớn người ở đây đều có ấn tượng tốt với Mặc Hi, không chỉ là thực lực người phía sau cũng bởi vì cô luôn lấy dáng vẻ tươi cười đối với mọi người, đương nhiên, điều kiện tiên quyết là anh không nên đi chọc cô, hơi thở thuần khiết sạch sẽ, cả người làm cho người thích.

“Ha hả, cảm ơn giúp đỡ!” Mặc Hi đối với hai người rời khỏi bên người bé trai cười nói cảm ơn một tiếng, đi đến bên cạnh đứa bé trai, nhìn dáng vẻ giống như chỉ còn một hơi thở, chẳng qua cặp mắt kia vẫn cô độc, cứng cõi như vậy, một chút ý tứ cảm ơn Mặc Hi cũng không có. Ngay từ đầu cũng biết cặp mắt cùng với tính cách của cậu ta như vậy sớm muộn gì cũng sẽ chọc phiền toái.

Ngồi xổm người xuống, từ trong túi đựng lấy ra thuốc tối ngày hôm qua tên thiếu niên gọi là Quỷ đưa cho mình, đổ ra một viên thuốc để đến trong miệng đứa bé trai, chỉ là đứa bé trai hình như cũng không tiếp nhận, phun ra ngoài.

Không ít người có mặt ở đó thấy kết quả như vậy đều phần nộ, Mặc Mặc người ta có lòng tốt cứu nó, thế nhưng nó còn không cảm kích!?

Mặc Hi không nói gì, chỉ nhìn đứa bé trai, trên mặt mang theo nụ cười, chẳng qua con người đã vắng lạnh một mảnh, mỗi khi như vậy, người cô giống như vô tình phát tán ra một cỗ uy nghiêm khiến lòng người kinh hãi không cách nào kháng cự, chỉ nghe âm thanh bình thản trong trẻo từ cái miệng nhỏ nhắn kia: “Cậu muốn chết? Ngay cả sống cũng không dám rồi sao?”

Đôi con ngươi của đứa bé trai khẽ dao động, vẫn cứng cõi như trước, bên trong là ngọn lửa hùng hực, môi gắt gao mím chặt, giống như phản kháng lời nói của Mặc Hi! Sức mạnh! Ai nói? Ai nói nó không dám sống!! Nhất định có một ngày! Nhất định có một ngày, nhất định nó sẽ cường đại lên! Nhất định!! Dòng máu kia đang sôi sục.

“Muốn sống!?” Mặc Hi đứng lên, cúi mắt nhìn cậu ta, giống như vị thần tối cao liếc nhìn con kiến, giọng nói vẫn lãnh đạm như trước, “Muốn sức mạnh? Lấy thuốc trên mặt đất ăn vào!”

“...” Đứa bé trai không động, chỉ mở to mắt nhìn Mặc Hi.

Mặc Hi cùng đồng dạng không nói lại, khuôn mặt lãnh đạm, con ngươi đen nhánh sâu thẳm, khiến người xem không rõ, quên không vào thâm thúy.

Những người có mặt cũng một câu không nói, một mảnh yên tĩnh.

Thân thể run rẩy, cuối cùng đưa bé trai đã hiểu, cả người không thể động, chỉ lấy má cọ xát vào, trực tiếp dùng miệng đem thuốc trên mặt đất cắn vào trong miệng, vẽ mặt kia, giống như vật đang cắn vào chính là vật nó thống hận nhất.

“Thiên Nhu, mang cậu ta vào cùng.” Xoay người, giọng nói bình thản ra lệnh, cái gì cũng không nhìn, đi về phía phòng huấn luyện.

Thiên Nhu nhìn Mặc Hi, đưa tay, tia sáng màu đỏ lóe lên, năng lượng màu vàng bao lại thân thể đưa bé trai, ôm nó lên, cũng đi về phía phòng huấn luyện.

Cho đến khi bóng hình ba người biến mất, mọi người ở đại sảnh cũng không tự giác thở ra một hơi.

“Dáng vẻ uy nghiêm này... Thật sự?” Không biết là ai đột nhiên cảm thán một tiếng.

Đúng vậy... Dáng vẻ uy nghiêm này, khiến mọi người cũng không tự giác không dám nói chuyện, ai cũng không nghĩ đến, thế nhưng Mặc Hi còn có một mặt như vậy.

Tiến vào phòng huấn luyện của riêng mình, đứng ở trung tâm, nhìn theo sau đi vào đến bên cạnh mình là Thiên Nhu và đưa bé trai trong tay của cô ấy.

“Đề... Đề, tôi, xuống!!” Đưa bé trai gian nan mở miệng nói, lại có cỗ kiên định.

Thiên Nhu nhìn về phía Mặc Hi, thấy cô gật đầu, liền đem đưa bé trai đặt xuống.

Mặc Hi nhìn thoáng qua, chính là cuốn ‘Dị năng lực khái luận’ mình cho cậu ta trước kia, không nghĩ đến cậu ta còn giữ, không có do dự, cầm lại.

Đưa bé trai nhìn cậu ta một cái, chuẩn bị rời khỏi, chẳng qua là bước chân vừa đạp ra một bước, gục ở trên mặt đất, tay di chuyển lần nữa, lại vẫn không nhúc nhích như trước.

Yếu ớt... Làm sao có thể yếu ớt như thế!! Trong đôi mắt của đưa bé trai tràn đầy đau khổ.

“Cậu muốn sức mạnh.” Sau một lúc, Mặc Hi mở miệng.

Đưa bé trai lập tức ngẩng đầu, không sai!! Nó muốn sức mạnh!! Nó cố gắng tất cả cũng vì muốn sức mạnh! Cường giả vì tôn!! Không có sức mạnh, chẳng khác nào cái gì cũng không có!

“Vì sao cậu muốn sức mạnh?” Mặc Hi đối mặt với đưa bé trai sắc mặt vẫn lãnh đạm như lúc đầu.

Vì cái gì? Sức mạnh chính là sức mạnh, còn cần vì sao sao? Nó muốn được coi trọng, không muốn lại bị người cười nhạo, không muốn lại bị người bắt nạt, cho nên nó muốn cho toàn bộ người bắt nạt nó nhìn, toàn bộ trả lại cho bọn họ, còn có...

Đôi con ngươi vốn tàn nhẫn đột nhiên loáng qua một tia ánh sáng nhu hòa, hi vọng bọn họ cũng có thể sống tốt...

Mà tia ánh sáng nhu hòa này cũng bị Mặc Hi bắt được, mở miệng, “Tôi có thể cho cậu sức mạnh.”

Đôi con ngươi của đứa bé trai trong nháy mắt mở lớn, không thể tin nhìn Mặc Hi. Cái gì gọi là có thể cho nó sức mạnh? Khóe miệng giờ lên nụ cười châm chọc, không nói chuyện, nhưng mà chính nó cũng không có phát hiện, kỳ thật, trong con ngươi kia vẫn mang ý tứ chờ đợi.

“Tôi có thể cho cậu, nhưng mà cậu nên hiểu, tất cả mọi chuyện đều cần bản thân phải cố gắng, tôi chỉ giúp cậu khai thông đầu óc.” Không có để ý đứa bé trai châm chọc, Mặc Hi vẫn thong thả bình thản như trước nói tiếp, “Hơn nữa...” Trước cái nhìn chăm chú của đứa bé trai và Thiên Nhu, tiếp theo nói, “Tôi muốn cậu bảo đảm không nói ra tất cả chuyện này, bằng không, tôi sẽ giết cậu.”

Ba chữ, rất bình thản từ miệng phát ra, lại khiến cho hai người có mặt ở đây toàn thân lạnh lẽo.

Làm sao cô ta có thể tự tin như thế, làm sao cô ta có thể khiến cho người cảm ta thấy chỉ cần cô ta nói liền nhất định có thể làm được như thế!

Đứa bé trai trong lòng rùng giận, nó đang do dự.

Mặc Hi không nhìn nó nữa, mà là quay đầu nhìn về phía Thiên Nhu, dừng một chút, nói, “Cậu đi ra ngoài, hay ở lại chỗ này, quyết định rõ ràng. Nếu như đi ra ngoài, cái gì đều nhìn không thấy, tất cả mọi chuyện cũng sẽ không thay đổi, nếu tính ở lại đây, sẽ nhận thấy hối hận cũng không có biện pháp, chờ cậu nhìn thấy được tất cả, hoặc coi như không có xảy ra, hoặc, chết.”

“Tôi là bác sĩ của Mặc Mặc.” Thiên Nhu không có bất kỳ do dự, cười nhẹ nói.

Cô tự nhiên hiểu được ý tứ trong lời nói của Mặc Hi, từ một khắc kia, cô đã làm quyết định rồi, cô là bác sĩ của cô bé, người của Mặc Hi.

Con ngươi Mặc Hi hơi sâu, trầm giọng nói, “Chị hiểu rõ?”

“Đúng vậy.”

Trong tiếng nhẹ nhàng của Thiên Nhu này lại là sự khẳng định ở bên trong lời nói, Mặc Hi nhắm lại đôi mắt.

Mở mắt, cặp mắt màu tím xuất hiện ở trong không khí.

Dù là Thiên Nhu, đôi mắt cũng trong nháy mắt thoáng qua kinh dị, tiếp theo dường như nghĩ tới cái gì, dần dần khôi phục bình thường như cũ.

“Bây giờ, chị vẫn trả lời như vậy sao?” Cặp mắt màu tím của Mặc Hi nhìn cô thật sâu, giống như nhìn vào linh hồn của cô.

“Dạ.” Thiên Nhu cười nhẹ gật đầu, không có bất kỳ khác thường.

Mặc Hi nhìn cô như vậy, một hồi, màu tím trong mắt dịu dàng, cười, “Được, vậy, sau này, chị chính là người của em.”

Người của cô, chỉ là người của Mặc Hi cô, mà không phải người của An Dĩ Mẫn!

Không sai, dưới cái nhìn chăm chú vào bên trong của đôi mắt màu tím, Mặc Hi phát hiện lúc Thiên Nhu nói lời này linh hồn không có dao động một chút nào, nói đúng là, cô ấy nói chính là thật lòng.

Mắt màu tím, đây là năng lực Mặc Hi phát hiện rất lâu lúc trước, một ngày vào lúc 5 tuổi năm ấy, một lần cô vào trạng thái biến ảo khôn lường tu luyện, đột nhiên cảm giác được con người một trận khác lạ, từ trong trạng thái biến ảo khôn lường tỉnh lại. Mở mắt ra tiếp theo liền phát hiện tất cả trước mắt đều trở nên rõ ràng không phải là gấp đôi gấp hai. Hơn nữa năng lượng linh hồn không chế tốt hơn, có thể rõ ràng cảm nhận được tất cả mọi thứ xung quanh thân thể một đoạn khoảng cách, thậm chí có thể thấy năng lượng chuyển động trong không khí, vì thế biết người nọ có phải là Dị năng giả hay không, nhanh chóng chạy đến cái gương vừa nhìn, thế nhưng phát hiện ánh mắt biến thành màu tím, thậm chí nhìn kỹ càng, có thể thấy bên trong thỉnh thoảng xẹt qua tia chớp màu tím trắng.

Lần đó đã dọa đến cô, nhưng hơn nữa là kinh hãi, bởi vì cô biết, mắt màu tím này giống như một tầng dùng khí, không chế thật tốt, tuyệt đối có lấy được chỗ tốt không thể tưởng.

Quả nhiên, cô trải qua một đoạn thời gian cố gắng, cuối cùng bản thân có thể khống chế nó xuất hiện, hơn nữa, càng có thể cảm nhận được linh hồn dao động lúc người ta đang nói chuyện, cho tới bây giờ biết cô ta (anh ta) nói thật lòng hay không.

Liếc mắt nhìn về phía đứa bé trai, nói, “Bây giờ, cậu đã không có tư cách quyết định rồi, hoặc trở thành người của tôi, hoặc, chết.”

“Xẹt” trong bàn tay nhỏ nhắn kia đột nhiên xuất hiện tia chớp màu tím, Lôi điện lóe ra.

“Cậu cậu...!” Con người của đứa bé trai đã trợn to, không tự giác nuốt từng ngụm nước bọt, Dị thánh!?! Làm sao có thể!? Làm sao có thể là Dị thánh! Nhưng mà vừa mới xuất hiện tia sáng màu tím chói lọi!!

“Tôi cũng không phải Dị thánh, nhưng mà tôi nói được thì sẽ làm được.” Mặc Hi giải thích nghi vấn của cậu ta, nhưng mà giọng nói rõ ràng bình thản kia lại khiến người ta có cảm giác tin phục khó nói, là bởi vì cặp mắt tựa hồ đối mặt với cái gì cũng tỉnh táo kia sao?

“...”

“Nói thật, cậu không có quyền quyết định, dù cậu không chấp nhận, cậu vẫn sẽ chết như cũ, bởi vì cậu vô năng, người vô năng thấy được điều không đáng thấy, chỉ có vận mệnh là chết.” Giọng nói bình thản, nhưng lời nói ra lại tàn khốc, đã kích tâm hồn đứa bé trai.

“Sức mạnh!! Tôi, đáp ứng cậu!” Cuối cùng đứa bé trai khô khốc mở miệng.

Đôi mắt của Mặc Hi nhìn thẳng nó, đứa bé trai không có ý tứ nhường, trong đôi mắt màu tím kia, có chỉ là bình thản, còn có nho nhỏ tán thưởng, vẫn giống như trước kia, không có châm chọc, không có đồng tình, không có hèn mọn... Như vậy đủ rồi.

“Vậy bắt đầu đi, tôi nhắc nhở trước cậu một câu, kế tiếp, có thể sẽ rất thống khổ.” Mặc Hi nhìn ra đứa bé trai kiên định, thu hồi cái nhìn, nhắc nhở một câu.

Giống như dự đoán, đứa bé trai không nói gì, nhưng cặp mắt đen nhánh kiên định này đã cho Mặc Hi đáp án.

Cũng không chần chừ, đưa tay ra, khoác lên trên người đứa bé trai, năng lượng trong linh hồn thông qua hai bàn tay thông thả tiến vào thân thể của đứa bé trai, ở trong kinh mạch của thân thể đứa bé trai quen thuộc vận chuyển, năng lượng rèn luyện bên trong thân thể truy tìm lấy cái gì đó, từ nhỏ đến bây giờ vẫn liên tục dùng năng lượng rèn luyện thân thể, Mặc Hi đối với tuyến đường kinh mạch vô cùng rõ ràng.

Vận chuyển đi được một nửa, liền thấy trên trán đứa bé trai đã đầy mồ hôi, dù sao lần đầu tiên tiếp nhận năng lượng rèn luyện của Mặc Hi, hơn nữa vẫn ở tình huống Mặc Hi không chút lưu tình, đương nhiên rất thống khổ khó chịu, chẳng qua đứa bé trai vẫn cắn răng như trước, không có kêu lên một tiếng.

Ừm? Tìm được rồi!

Lúc này, đôi mắt Mặc Hi sáng ngời, cuối cùng tìm được rồi, một chỗ kinh mạch bị bế tắc, ở đây được gọi là mạch âm thông thứ hai trong thân thể người, chỉ cần đã thông, chuyện tu luyện từ trước tới nay tuyệt đối sẽ tăng lên gấp rưỡi, hơn nữa, chủ yếu nhất là không phải này, mà là...

Từ lần đầu tiên nhìn thấy đứa bé trai, Mặc Hi lập tức cảm giác được đứa bé trai có loại cảm giác khác thường, khi cậu ta ở trong tình huống không có cố ý, tốc độ hấp thu năng lượng rất nhanh, đương nhiên, không có cách nào so với Mặc Hi. Nhưng cùng một người bình thường so sánh với hơn cũng không phải là một điểm nửa điểm. Nhưng mà, vì sao dị năng của cậu ta vẫn dừng tại chỗ không tiến đây? Mặc Hi cũng nghĩ đến vấn đề này, cô rõ ràng cảm giác được, dị năng hấp thu của đứa bé trai này cũng không đi đến đan điền như những người khác, mà là chảy vào thân thể đã không thấy tăm hơi, tuyệt đối có vấn đề!

Theo như nhìn không ít bộ sách dị năng, cũng làm cô đoán được một chút, đại khái cũng đoán được cái gì.

Cô tin tưởng, đứa bé trai chỉ cần tiếp tục nỗ lực như vậy, tuyệt đối sẽ có năng lượng bộc phát một ngày. Vậy tuyệt đối là kinh người! Vốn cũng không nghĩ muốn giúp đứa bé trai này, tùy chính cậu ta phát triển, nhưng mà trải qua trận chiến ngày hôm qua, cô đột nhiên hiểu ra, hơn nữa lại một lần nữa càng thêm khát vọng đối với sức mạnh. Sau khi nhìn thấy đứa bé trai này ở đây, một khắc trước khi bị đánh chết, cặp mắt toát ra khát vọng đối với sức mạnh và cứng cỏi kia lại một lần nữa khiến cô cảm thấy, bọn họ cùng một loại người.

Hơn nữa, cũng khiến cô toát ra ý nghĩ, sức mạnh cá nhân là có hạn! Phải nhiều hơn! Cho nên, cô thiết kế tất cả chuyện này, cô muốn đứa bé trai trở thành người của cô, cô trợ giúp cậu ta sớm một bước có được sức mạnh.

Đúng vậy, ý tưởng của cô là chính xác, ở bên trong chỗ kinh mạch bị tắc này, cô cảm giác được một cỗ sức mạnh, một cỗ sức mạnh nói không rõ, không biết là cái gì, nhưng mà cỗ mang theo uy nghiêm.

Sức mạnh này, không đơn giản!

“Nhịn xuống!” Lên tiếng, cảnh báo đứa bé trai một câu, lúc thân thể đứa bé trai chấn động, năng lượng mạnh mẽ bắt lấy, thể lực cường đại thả ra, hướng về phía kinh mạch kia xông ra, cố gắng đạt tới một kích đột phá.

“Ầm!!!”

“A a a a!!!!” Đứa bé trai chỉ cảm thấy đầu mình một tiếng vang lớn, một mảnh trống không, trong miệng trong nháy mắt phát ra một trận gào thét tê tâm liệt phế, con người đã trắng dã.

Đôi mắt của Mặc Hi dao động, “Thiên Nhu!”

Trong tay tia sáng màu đỏ lóe lên, năng lượng màu vàng bao lại đứa bé trai, không cần ngôn ngữ, Thiên Nhu cũng biết ý tứ Mặc Hi.

Không có PHÁ...!

Năng lượng lại một lần nữa gia tăng.

“Oanh!!”

“...” Đứa bé trai đã không phát ra được tiếng kêu, có chăng qua là tiếng rít chặt, nước miếng vô tình chảy xuôi ở bên miệng, con người tan rã, nếu không phải Thiên Nhu ở một bên chống đỡ cùng với ý chí kiên cường của đứa bé trai, sợ là đã sớm chết.

Mà, thuận theo Mặc Hi đánh một trận này, kinh mạch của đứa bé trai cũng thuận theo điều này xuất hiện sự sụp đổ, nhưng mà đáng được ăn mừng chính là, bế tắc được khai thông.

Chẳng qua là, đám người còn không có vui mừng, lập tức một vấn đề nan giải xuất hiện!

Năng lượng Mặc Hi mới tiến vào, lập tức rõ ràng cảm giác được trong đó tồn tại năng lượng quý dị, cũng vì tiếp xúc cự ly gần như vậy, Mặc Hi mới phát hiện

được năng lượng kia nồng đậm uất ức cùng tàn bạo! Không sai, cỗ năng lượng này tràn ngập hơi thở tàn bạo! Hơn nữa lại thị uy công kích về phía năng lượng của Mặc Hi!

Lui hoặc chiến!?

Nếu lui, chỉ sợ đứa bé trai không không chế được năng lượng kia, nếu để như thế này kinh mạch trong đứa bé trai sẽ loạn, đứa bé trai liền thật sự không lực xoay chuyển trời đất! Chỉ có chặn lại!!

Chỉ thấy tia chớp trong con người màu tím của Mặc Hi lóe ra, khoe miệng mang theo nụ cười miệt thị, lại chọn chiến với tao? Vậy nhìn một chút đi!

Linh hồn bên trong lóe ra tựa hồ cũng cảm nhận được sự khiêu chiến của năng lượng này, gần như là cùng ý nghĩ với Mặc Hi, hào quang rộng lớn, năng lượng thông qua Mặc Hi truyền vào thân thể của đứa bé trai.

Một tràng năng lượng cùng năng lượng chỉ thấy chiến tranh đứng lên.

Bên ngoài trong tay Thiên Nhu không chế năng lượng cũng run lên, giờ phút này thân thể của cô đã dần dần run rẩy, trán cũng toát ra mồ hôi, bởi vì, cô đột nhiên cảm giác được thân thể của hai người Mặc Hi và đứa bé trai thể nhưng phát tán một cỗ uy nghiêm, một tàn bạo, một hủy diệt, đánh sâu vào linh hồn của nó!

Đó là một loại uy thế! Một loại Dị năng giả Dị sư đã ngoài hoặc Võ sư mới có thể sản sinh ra như thế!! Nhưng mà, hai người trước mắt, hơn nữa vẫn là hai đứa bé, thể nhưng đều phát ra!

Chẳng những phát ra, hơn nữa còn nồng đậm như thế, nhưng...

Thiên Nhu liếc nhìn về phía Mặc Hi, lúc này nó ở phía sau còn có thể tỉnh táo cảm giác được, cỗ tàn bạo ở trong đứa bé trai kia cũng không giống như bản thân cậu ta, mà là do nhận lấy cái gì phát ra, mà Mặc Hi, lại là giống như chủ thân thể của cỗ uy thế này, chẳng qua là cô ấy người này, cùng uy thế này hòa làm một thể!

“Hừ!” Một tiếng hừ lạnh, cả người Mặc Hi chấn động, liền thấy đứa bé trai vừa mới còn hơi thở tàn bạo, giờ xem ra trận chiến này vẫn là Mặc Hi thắng, nhưng mà, thấy được khuôn mặt nhỏ nhắn của Mặc Hi hơi có chút tái nhợt, có thể thấy cô ấy thắng cũng không dễ dàng.

Không sai, không dễ dàng! Lúc này Mặc Hi chỉ cảm thấy thật vất vả ổn định xuống thương thế bởi vì một lần này năng lượng dốc sức phát ra có chút tái phát ra, khí huyết bốc lên.

Chỉ là bây giờ cô vẫn không thể buông tay, giờ phút này cái cỗ năng lượng bên trong thân thể đứa bé trai kia đã bị cô bao vây, một chút ít ở trong thân thể đứa bé trai vận chuyển, điều này làm cho thân thể có thể cùng năng lượng này từ từ phù hợp, hơn nữa cũng là chữa trị cho đứa bé trai bởi vì vừa rồi năng lượng va chạm nhau mà bị thương kinh mạch.

Theo Mặc Hi một tuần một tuần vận chuyển, bên ngoài thân thể của đứa bé trai dần dần xuất hiện một chút ít máu màu đen dạng lỏng dính, kèm theo mùi khó ngửi.

Đây là bởi vì Mặc Hi rèn luyện, đem tạp chất trong thân thể đứa bé trai ép ra ngoài.

Thời gian một chút một chút qua đi, Mặc Hi không ngừng vì đứa bé trai vận chuyển năng lượng, Thiên Nhu giúp đứa bé trai trị liệu thân thể, trên trán của hai người đều là mồ hôi, sắc mặt tái nhợt.

Đúng lúc này, đứa bé trai vốn hai mắt trắng dã, con ngươi đột nhiên chuyển động, tiếp theo thân thể run nhẹ.

Linh hồn của Mặc Hi trong nháy mắt truyền tới tín hiệu nguy hiểm, trong miệng trầm giọng nói nhanh, “Thiên Nhu, rời khỏi!”

Thiên Nhu nghe thấy, cơ hồ là phản xạ có điều kiện thu hồi năng lượng, thân thể lui về phía sau, mà Mặc Hi cũng đem năng lượng thu hồi, thân thể mới chuẩn bị lui về sau, nhưng vẫn chậm một bước.

“A a!” Thân thể đứa bé trai đột nhiên chấn động, đứng lên, trong miệng một trận gầm rú, giống như người lại không phải người, giống như thú lại không phải thú! Năng lượng xung quanh thân thể phát tán ra bốn phía, đem thân thể Mặc Hi giờ phút này không khỏe trực tiếp bay ra ngoài, ngã trên mặt đất.

“Phốc!” Một ngụm máu tươi trực tiếp phun ra, thân thể nhỏ nhắn chấn động, thương thế lại tăng thêm!

Chớp mắt nhìn đứa bé trai, chỉ thấy bao quanh thân thể đầu tiên là ánh sáng màu đỏ đậm lóe lên, chỉ thấy ngọn lửa màu đen nhỏ nhỏ bao xung quanh thân thể toát ra, tiếp theo, lại lóe lên, ánh sáng màu đỏ càng nồng đậm thêm một phần, ngọn lửa màu đen cũng nhiều một phần, lại lóe lên, lửa cũng nhiều hơn!

Chớp động liên tục như vậy, cấp bậc ánh sáng kia thế nhưng trực tiếp đến màu cam nhạt, mà bao xung quanh thân thể đứa bé trai cũng toàn là ngọn lửa màu đen đậm!

“Xèo xèo” là âm thanh ngọn lửa thiêu đốt mặt đất, mặc dù mặt đất cũng không bị thiêu hủy, nhưng mà lại bị thiêu đen! Kết quả như vậy cũng khiến Mặc Hi mở to con mắt, bề mặt vật liệu này cô không biết, nhưng mà cũng biết ngọn lửa bình thường rất khó lưu lại gì đó ở mặt trên, giống như cháy tự nhiên lại không thể, mà giờ khắc này ngọn lửa màu đen quỷ dị của đứa bé trai kia lại thiêu ra dấu ấn màu đen, nhìn dấu hiệu, nếu như vẫn thiêu như vậy, nói không chừng thật sự có thể thiêu ra chút vết tích!

“Hắc Long Hắc Viêm!?” Lúc này, một bên Thiên Nhu đột nhiên gọi nhẹ ra tiếng, tiếp theo liền thấy thân ảnh của Mặc Hi, nhanh chóng đi tới thân thể của cô, định đưa tay ra trị liệu cho cô.

“Không cần, chị vừa rồi tiêu hao bao nhiêu em biết.” Mặc Hi ngăn cản, cũng đứng lên, cầm bình thuốc đổ ra một viên bỏ vào trong miệng.

Thiên Nhu há miệng thở dốc, cũng không động thủ nữa, đúng vậy, nếu cô có đầy đủ toàn bộ dị năng đối với nội thương cũng chỉ là một chút tác dụng, lại càng không nói đến bây giờ ngay cả bước đi đều có điểm suy nhược.

“Mới vừa rồi chị nói Hắc Long Hắc Viêm là cái gì?” Mặc Hi hít thật sâu một hơi, thật vất vả giảm bớt khí huyết bốc lên, liền nhìn màu đen kia bao vây thân thể đứa bé trai, hỏi.

“Đen là Dị Hoàng thú cấp A, thậm chí lại càng có thể tu luyện đến Dị thánh thú, mà bản mạng của bọn chúng chính là ngọn lửa Hắc Viêm.” Thiên Nhu giải thích ngắn gọn cho Mặc Hi.

“Rất lợi hại?” Mặc Hi hỏi lại, chỉ sợ trong lòng đã có đáp án, Long Viêm sao? Khó trách có đáng vẻ uy nghiêm và tàn bạo!

“Dạ! Dù sao ngọn lửa của Dị Hoàng thú, được đánh giá có cùng đẳng cấp giống với bản thân Long Viêm, thuộc loại năng lượng cấp A.” Thiên Nhu cũng nhìn đứa bé trai, nói tiếp.

AAA, AA, A, a, b, c, d, e, f, đây là phân bố đẳng cấp của Dị thú, từ cao đến thấp, cũng giống như cách tu luyện của con người, cũng giống như trình tự Dị Đế đến Dị năng giả sơ cấp, mà cấp f còn lại là khác thường, cũng là cấp 0, dị thú không cách nào phát ra dị năng.

Phân bố năng lượng và phân bố Dị thú giống nhau, cũng là AAA đến f.

Lúc này, cuối cùng ngọn lửa bao quanh thân thể đứa bé trai thật giống như hút nước toàn bộ lui vào trong thân thể, thấy đứa bé trai bị ngọn lửa đốt lâu như thế, thế nhưng y phục trên người không bị cháy hỏng chút nào, thậm chí, dường như rất có tinh thần, vết thương trên người đều tốt lên?

Đứa bé trai ngược mắt, đôi con ngươi đen nhánh kia so với dĩ vãng càng thêm tối tăm, dường như không ánh sáng, thân thể khẽ dừng lại, vẫn đi lên phía trước, đến trước mặt Mặc Hi.

Mặc Hi cũng không có nói chuyện, nhìn cậu ta, cô biết, cậu ta có lời muốn nói.

Đưa tay, bỏ vào miệng của mình, dưới ánh mắt hơi ngạc nhiên của Mặc Hi, cắn một cái thật sâu, màu đỏ đậm, gần như máu đen chảy ra, thân thể cúi xuống, quỳ gối trước mặt Mặc Hi, mang theo ngón tay máu ở trên mặt đất vẽ ra một bức tranh mịn mờ, trận pháp? Bức tranh kia khiến cho Mặc Hi cảm giác được một cỗ uy nghiêm bí ẩn huyền ảo.

Bức tranh hoàn thành, đứa bé trai một tay đặt tại trung tâm bức tranh, đầu cúi xuống hèn mọn, giọng nói trầm thấp truyền vào trong tai Mặc Hi, “Lấy máu để thề, tôi lấy huyết mạch Hắc Viêm tuyên bố, hầu hạ người chủ trước mặt, dâng lên tất cả trung thành, làm trọn lời thề!”

Trên bức tranh một đường ánh sáng âm u lóe lên, Mặc Hi rõ ràng cảm giác được một tia cảm giác khác thường nổi lên trong lòng, nhìn đứa bé trai quý gối trước mặt mình, suy nghĩ trong lòng xoay chuyển.

“A...” Đứa bé trai buồn bực hừ một tiếng, giống như rất thống khổ.

Đây là? Mặc Hi chứng thực suy nghĩ trong lòng, cũng ngừng ý nghĩ kia, lúc này đứa bé trai mới ngưng run rẩy, vẫn quý trên mặt đất như trước.

“Cậu đứng lên đi.” Mặc Hi lên tiếng nói, tiếp theo hỏi Thiên Nhu đứng bên cạnh, “Đây là cái gì?”

Đôi mắt của Thiên Nhu hơi sâu, nhìn đứa bé trai đã đứng trở nên, nói khẽ, “Nếu như tôi không có đoán sai, cậu ta ắt hẳn thuộc hệ Dịch năng giả huyết mạch truyền thừa phải hay không.”

Đứa bé trai gật đầu, thời điểm sức mạnh đột hiện xuất hiện, nó xác thực đón nhận truyền thừa, cũng bởi vì như vậy, nó mới có thể làm cái khế ước thề kia.

Thấy đứa bé trai gật đầu, Thiên Nhu mới bắt đầu giải thích với Mặc Hi nói, “Đây là một loại khế ước thề trung thành cổ xưa, cũng có thể nói khế ước chủ tớ, mà khế ước như vậy chỉ có thể là thị tộc cổ xưa cùng với người truyền thừa huyết mạch mới, mới có thể sử dụng.” Nói xong, đang lúc Mặc Hi suy tư, cũng quý gối trên mặt đất, tiếp theo cười nhẹ nhìn về phía Mặc Hi đang nhìn mình nói: “Mặc dù Thiên Nhu không làm được khế ước như vậy, nhưng mà khế ước thề mỗi cá nhân đều có thể.”

Ngón tay ở lòng bàn tay rạch ra một đường, máu tươi toát ra, đặt tại trước ngực của mình, khom người, cúi đầu, động tác giống như nữ sơ thề ở hiện đại, chẳng qua bây giờ lại có thêm máu, “Lấy máu để thề, tôi Thiên Nhu nhận người trước mặt Mặc Hi làm chủ nhân, không rời không bỏ, trung thành không thay đổi, làm trọn lời thề!”

Giống nhau chính là cảm giác khác thường, chẳng qua là không giống cảm giác nắm trong tay như đứa bé trai, nhưng mà lại rõ ràng cảm giác được, lời thề này không đơn giản như lời nói.

Mặc dù rất quý dị, nhưng Mặc Hi cũng không quá kinh ngạc, đã kiến thức thế giới này quá nhiều khác biệt, một chút này cũng không là cái gì.

“Đứng lên đi, lại nói, nếu như cậu vi phạm lời thề sẽ thế nào?” Mặc Hi đối diện Thiên Nhu nói một tiếng, hỏi ra vấn đề.

Thiên Nhu đứng lên, đôi mắt vẫn như ngày thường mịt mờ ôn hòa, “Nếu như vi phạm, sẽ bị trời phạt, chết, biến thành tro bụi.”

“...” Đôi mắt màu tím của Mặc Hi nhìn nó, tiếp theo trầm giọng nói, “Đây là quyết định của chính chị, không có bất kỳ cơ hội hối hận nào.”

“Em đã nói là người của em, hơn nữa, không làm trọn lời thề, chết không phải nghi ngờ, em cũng sẽ giết chị có phải không?” Thiên Nhu cười nhẹ nói, thật giống như người nói không phải mình.

“Đúng vậy, ha ha.” Mặc Hi cũng cười, dù không bỏ được, cô cũng sẽ giết cô ấy.

Mà, bây giờ vì cô thề, làm cho quan hệ của hai người tựa hồ gần hơn một bước.

Thiên Nhu cũng cười, đôi mắt nhìn Mặc Hi, bên trong là tôn kính cũng là dịu dàng, có lẽ chính cô ấy cũng không có phát hiện, trên người của cô ấy không lúc nào không phát tán ra một cỗ khí chất, khiến người ta không nhìn được muốn nhích tới gần, mà lúc nhận chủ lại tràn ngập một loại uy nghiêm, khiến người ta tôn kính, kính sợ, gặp phải chuyện gì đều có thể lấy tỉnh táo xử lý, vô hình trung tràn ngập cỗ tự tin, khiến người ta không khỏi tin nhiệm, đi theo.

Như vậy cô bé, đã dần dần hiển lộ ra dáng vẻ, uy thế của cường giả.

“Vậy, cậu tên là gì?” Mặc Hi quay đầu, hướng về phía đứa bé trai bên cạnh hỏi.

“...” Đứa bé trai trầm mặc.

Mặc Hi cũng trầm mặc, tên có cái gì không tiện nói sao?

Lúc này, Thiên Nhu phát ra tiếng cười nhẹ, thấy Mặc Hi nhìn về phía mình, mới nói, “Cậu ta, cậu ta tên Nhị Lăng.”

“Khụ, ha ha, ha ha.” Sặc một ngụm nước miếng, Nhị Lăng? Cậu ta tên như thế? Mặc Hi khóe miệng giật giật kiềm chế nụ cười, “Cậu... cậu tên là Nhị Lăng?”

“... Dạ, chủ nhân.” Đứa bé trai đầu cúi thấp thêm một chút, tóc đen thật dài trên trán bởi vì cái cúi đầu này lại càng che toàn bộ khuôn mặt, chẳng qua là Mặc Hi vẫn rõ ràng nhìn thấy một tia màu đỏ. Không biết là xấu hổ hay buồn bực, chỉ sợ là cả hai đều có.

“Ha ha ha ha!” Cuối cùng, Mặc Hi cười to thành tiếng, khó trách đứa bé trai không chịu nói tên của mình, Nhị Lăng? Kẻ lỗ mãng? Đứa bé trai cũng bởi vì Mặc Hi cười, thân thể khẽ run nhẹ.

“Ha ha, khụ, khụ!” Vui quá hóa buồn, vốn Mặc Hi còn đang cười đến vui vẻ, đột nhiên máu từ trong miệng phun ra, thân thể lung lay sắp đổ.

Vốn trong người còn bị thương, lại vì đứa bé trai mà sử dụng một lượng lớn năng lượng linh hồn, cuối cùng còn bị năng lượng ghê gớm của đứa bé trai bao vây, khiến cho thương thế càng nặng, thật vất vả dùng thuốc giảm bớt một chút, nhưng mà bởi vì tràng cười kịch liệt này mà ảnh hưởng vết thương.

Cuối cùng, đầu choáng váng, bên tai chỉ nghe Thiên Nhu kinh hoàng gọi một tiếng, hoàn toàn hôn mê.

...

“Đi xuống đi.” Tiếng nói trầm thấp, người đến khom người đi ra ngoài.

Thảm màu xám tro phủ kín mặt đất, đồ đạc màu đỏ đậm đều được làm từ gỗ đàn, bên phải là từng dãy kệ sách, đều được xếp đầy. Dựa vào cửa sổ lớn sát đất chính là một bàn làm việc dài, trên mặt bàn để chồng chất tài liệu.

Cả phòng sách tràn ngập một cỗ cảm giác trầm trọng, đơn giản lại không mất trang nghiêm.

Giờ phút này, An Dĩ Mẫn đang tựa vào ghế bành, bị ánh mặt trời chiếu xuống, khuôn mặt tuấn tú càng hiện ra góc cạnh rõ ràng, môi khê mím, con ngươi sâu kín u ám.

Đôi mắt màu tím? Thân thể nhỏ bé, đứa bé khoảng chừng 8 tuổi, đẳng cấp không rõ, lại xuất hiện màu tím, nghi ngờ là đẳng cấp Dị thánh vẻ vang, sử dụng Lôi điện, tuyệt chiêu dẫn phát uy lực của trời đất!

Không biết có phải là hệ, Dị năng giả huyết mạch kế thừa?

Chẳng qua là một nhân vật xuất hiện ở đây như vậy lại không bị một người phát giác, cậu ta (cô ta) lại có mục đích gì? Hơn nữa sau chuyện đó tìm cả núi An Lâm, lại không có một chút dấu vết.

Không nói lời nào, không có biện pháp phân biệt tuổi tác lớn nhỏ, là nữ hay là nam! Là người câm hay vẫn cố ý giấu giếm!

Quá nhiều nghi vấn, quá nhiều thần bí, người này là ai?

Trong lúc anh đang suy tư, một hồi thanh âm “reng reng reng” truyền đến.

Cầm lấy điện thoại ở trên bàn, “Có chuyện gì vậy?”

“Cái gì?”

Sau khi ngắt điện thoại, lập tức đứng lên đi ra bên ngoài.

Mặc Mặc hôn mê? Bởi vì trọng thương? Làm sao lúc này lại phát sinh chuyện như thế!

Thật ồn ào...

Thân thể nóng quá.

Trong hôn mê, năng lượng trong thân thể Mặc Hi đã là tự mình vận chuyển hấp thu lên, chữa trị thân thể cho cô.

Lại một hồi, cuối cùng trong đầu bắt đầu rõ ràng, lông mi giống như cánh bướm chớp chớp, mở hai tròng mắt vẫn còn mê man.

Tất cả trước mắt dần dần rõ ràng, đập vào mắt đầu tiên chính là khuôn mặt nhỏ nhắn thanh tú ôn nhu của Thiên Nhu kia.

“Thiên Nhu.”

“Dạ? Mặc Mặc! Em đã tỉnh.” Thiên Nhu nhìn Mặc Hi, lên tiếng nói, trong giọng điệu rõ ràng xuất hiện kinh hỉ.

“Ừ.” Mặc Hi đánh giá bốn phía, là căn phòng chữa bệnh của riêng cô, mà cả căn phòng chỉ có mình Thiên Nhu, từ trên giường ngồi dậy, “Bây giờ là lúc nào, em hôn mê bao lâu.”

“Bây giờ là buổi sáng rồi, Mặc Mặc cũng chỉ hôn mê một ngày, ở trong lúc đó cũng được trị liệu.” Thiên Nhu giúp cô đem cái gối đặt ở trên giường, để nàng ngồi dậy.

“Ba ba và mẹ tôi biết không?” Đối với Thiên Nhu cười một tiếng, lại hỏi.

Thiên Nhu đứng ở một bên, nghe thấy câu hỏi của Mặc Hi, liền cười nói, “Dạ, ông chủ đã gọi điện thoại giải thích tất cả, cũng không để bọn họ lo lắng.”

Mặc Hi coi trọng vợ chồng Mặc Phàm hai người nên tất cả mọi người thấy rõ ràng cũng hiểu.

Thở phào nhẹ nhõm một hơi, Mặc Hi liền duỗi thân thể ra một chút, cảm giác so với trước tốt hơn nhiều, hơn nữa, năng lượng lại tăng lên rồi? Xem ra bị thương cũng không phải không có chỗ tốt, tự nghĩ an ủi bản thân một chút, rồi từ trên giường xuống, hướng về Thiên Nhu định ngăn cản mình cười trấn an một tiếng, mang xong giày, đứng trên mặt đất, nhìn chung quanh, quay đầu hỏi, “Cái, a, kẻ lỗ mãng đâu?”

“Ha hả.” Thiên Nhu cũng cười một tiếng, tiếp theo chỉ ra cửa, “Ở cửa trông coi.”

“A, đi ra ngoài đi.” Mặc Hi cười, rồi cùng Thiên Nhu cùng nhau đi ra ngoài.

Mở cửa, liền thấy được đứa bé trai ngồi ở trên ghế ngồi, đầu cúi xuống, tóc ở trước trán che toàn bộ khuôn mặt.

Nhân viên làm việc ở bên ngoài cũng nhìn thấy Mặc Hi, Dương Bộ cũng ở trong đó, đi lên trước, đi tới bên cạnh Mặc Hi, mang theo khuôn mặt nghiêm túc, “Cảm giác khỏe hơn chưa?”

“Dạ.” Mặc Hi gật đầu, cười nói, “Cháu nghĩ bây giờ có thể đi.”

“... Được rồi.” Dương Bộ trầm ngâm một hồi, đồng ý lời nói của Mặc Hi, dù sao cô bé không thể dùng lễ thường để đối đãi, thương nặng như vậy, một ngày liền khỏe mạnh như thế đứng ở đây cùng mình nói cười.

“Vậy cháu xin đi trước.” Mặc Hi chào Dương Bộ một tiếng, rồi gọi Nhị Lăng đã đứng dậy một tiếng, “Kẻ lỗ mãng, đi.”

Cả người đứa bé trai thân dao động, bước chân dừng lại, một hồi, vẫn đi theo phía sau Mặc Hi.

Nhìn thân ảnh ba người rời khỏi, khóe miệng Dương Bộ cũng kéo xuống, giống như, kể từ sau khi thiên phú của đứa bé trai kia biến mất, lời của tên kia liền bị quên lãng, bây giờ lại bị tiểu tử này nhắc đến.

Đi trên đường, Mặc Hi đi bên cạnh đứa bé trai, cười nói, “Tên của cậu là ai giúp cậu đặt?”

“...” Đứa bé trai khẽ trầm mặc một hồi, nó cảm giác được tiểu chủ nhân của nó tựa hồ bắt điểm này không tha!? Nhưng mà vẫn hồi đáp, “Thưa chủ nhân, là một ông bác đã nhận nuôi chúng ta.”

“Không cần gọi tôi là chủ nhân, gọi tôi là Mặc Hi được rồi.” Mặc Hi nhìn đứa bé trai, đột nhiên dừng lại bước chân, đưa tay định xoa trán đứa bé trai, lại phát hiện mình thấp hơn không ít, lại im lặng một lần nữa, mình bây giờ là trẻ con, lên tiếng nói, “Ngồi xổm xuống.”

Đứa bé trai nghi ngờ, nhưng mà vẫn nghe theo lời Mặc Hi, ngồi xổm người xuống.

Mặc Hi đưa tay ra cầm lên tóc ở trên trán của đứa bé trai, thân thể đứa bé trai chấn động, định kháng cự theo phản xạ, nhưng cũng ở trong nháy mắt dừng lại động tác.

Khuôn mặt xuất hiện ở trước mắt, rất đẹp, không sai, rất xinh đẹp, có một câu nói là nam sinh nữ tướng⁽¹⁾, cũng giống như đứa bé trai này a. Cái mũi nhỏ thẳng tắp, môi mỏng hồng nhuận, làn da rất trắng do không thường thấy ánh mặt trời, vốn khuôn mặt như vậy so với con gái còn đẹp hơn, chỉ bởi vì đôi mắt kia, đen nhánh không ánh sáng, cứng cỏi, lạnh lùng, làm cho cả khuôn mặt có cảm giác đều phát sinh biến hóa, hiện ra một cỗ lạnh nhạt, cô đơn, kiêu ngạo, một chút cũng không khiến người ta nhận là con gái, hơn nữa, mặt mày kia cũng dần dần hiện ra nho nhỏ anh khí, cứ như vậy đi xuống, không bao lâu nữa, đứa bé trai lớn lên cũng tuyệt đối là một thiếu niên xinh đẹp!

“Cậu che kín khuôn mặt này là bởi vì nó giống con gái sao.” Mặc Hi cứ nhìn đứa bé trai với khoảng cách như vậy, không có biện pháp, bây giờ Mặc Hi tay nhỏ chân ngắn, đứa bé trai vì để cho cô chạm tới mình, chỉ có thể tới gần cô.

Nhìn cặp mắt hắc bạch phân minh kia, từ bên trong chỉ thấy được cái bóng ngược của mình, trong lòng của đứa bé trai đột nhiên có một chút, một cỗ cảm giác khác thường dâng lên, đồng thời có chút xấu hổ buồn bực, một câu nói của cô khiến nó chật vật.

“Ha hả, hôm nay tôi bị thương, vừa vận cho mình một ngày nghỉ, đi cắt tóc cho cậu, còn có mua quần áo.” Mặc Hi đương nhiên nhìn ra được ai đó khó được cam chịu, cười nói, ngay cả chính cô cũng không có phát giác, giọng nói kia mang theo giọng điệu người lớn quan tâm yêu thương trẻ nhỏ.

Thiên Nhu đứng bên cạnh trong con người cũng nổi lên ý cười, đứa bé trai chỉ có thể cắn răng, vì trong khái niệm của nó, Mặc Hi là chủ nhân, chủ nhân nói, nó phải nghe, dù không mong muốn, gật đầu, “Dạ, chủ nhân!”

“Ha hả, thật ngoan! Nhưng mà tôi không phải đã nói sao? Gọi tôi Mặc Hi là được rồi.” Mặc Hi vỗ vỗ đầu đứa bé trai, khiến cho đứa bé trai mím môi chặt hơn, một hồi lâu mới nói, “Xin chủ... đại nhân không nên sờ đầu của tôi.” Tiếng nói kia trầm thấp, đè nén.

“Ừ? Không bắt bẻ nữa. Được rồi, vậy bây giờ đi thôi.” Thấy đứa bé trai sẽ không chịu gọi tên của mình, Mặc Hi cũng lười nói lại nữa, dẫn đầu đi về phía An Thắng.

Ba người cùng nhau vào thang máy đi tới trên lầu, mà mới vừa ra đến, thì gặp được hai người An Dĩ Mẫn và Thần.

Năm người chạm mặt, đầu tiên là sững sốt, An Dĩ Mẫn đi đầu nhìn Mặc Hi cười nói, “Xem ra, dường như rất tốt, không cần lo lắng.”

“Dạ, rất tốt.” Mặc Hi đứng lại, bình thản cười nói.

“Cậu ta?” An Dĩ Mẫn liếc mắt về phía Nhị Lăng, đối với đứa bé này ông vẫn có chút ấn tượng, bởi vì ngay từ vừa bắt đầu thiên phú vô cùng tốt sau đó lại trực tiếp mất đi, nhưng cậu bé vẫn cầu xin mình cho ở lại làm cu li, kiếm tiền.

Mặc Hi cũng liếc mắt về phía đứa bé trai, một hồi, cười nói, “Cậu ta a, vâng là người của con.”

“Cậu ta? Người của con?” Trong con ngươi của An Dĩ Mẫn lóe lên tinh quang, trong nháy mắt rồi biến mất, tiếp theo có chút mập mờ nháy mắt với Mặc Hi.

Mà lúc này Thần cũng nhìn đứa bé trai lại nhìn về phía Mặc Hi, đôi mắt nhỏ dài câu nhân nổi lên ý đùa giỡn nói, “A, không nghĩ đến Mặc Mặc nhỏ như thế đã có bạn trai nhỏ a! Còn đã là người của nhau? Hai người làm cái gì rồi?”

Lời này thật sự khiến cho người ta có suy nghĩ khác, đứa bé trai theo đó đứng thẳng tắp, nhưng mà nhìn lại lộ ra chút cứng nhắc.

“Làm cái gì?” Mặc Hi cũng cười như không cười, tỏ ra vẻ thần bí, lên tiếng nói, “Làm cái gì sẽ không cho mọi người biết, chỉ sợ mọi người biết sẽ bị dọa a.”

“Thật sự đã làm chút gì sao?” Lời nói của Mặc Hi khiến cho An Dĩ Mẫn và Thần tròn to mắt lên, nhìn về mình, hỏi chính là Thần.

“Ha ha!” Mặc Hi cười ra thành tiếng, đôi mắt mê hoặc như trăng lưỡi liềm, khuôn mặt tinh xảo nhỏ nhắn kia tràn đầy ý cười, giống như hoa bách hợp nở, thuần khiết trong trẻo, tinh xảo, xinh đẹp, mọi người có mặt ở đây đều có chút thất thần, hai mắt của Nhị Lăng dưới mái tóc đen kia cũng có chút sững sốt, liền nghe Mặc Hi nháy mắt nói, “Trời mới biết a!”

Vốn chỉ muốn nói giỡn nhưng với dáng vẻ này đã khiến hai người thật sự tò mò rồi, Thần cúi đầu, nhích tới gần Mặc Hi, con ngươi chớp động ánh sáng yêu mị tỏa ra, môi mỏng vẽ lên đường cong ôn nhu lại tà mị, cả người phát tán ra hấp dẫn trí mạng, giọng nói nhẹ nhàng chậm rãi dụ hoặc, “Mặc Mặc cho anh Thần biết có được hay không?”

“Anh thật xinh đẹp.” Mặc Hi ngược nhìn khuôn mặt trước mắt này có thể xưng khuôn mặt yêu nghiệt, cười nói lời tán thưởng, dừng một lúc, lại nói tiếp, “Nhưng mà em không cảm thấy hứng thú a.”

“Ha ha ha ha!” An Dĩ Mẫn cười thành tiếng, nhìn Thần ăn miết cũng rất thú vị.

“Được rồi, con còn có chuyện, xin đi trước.” Một bộ chuyện không liên quan đến bản thân, Mặc Hi chào hỏi với An Dĩ Mẫn xong thì xoay người rời khỏi, Thiên Nhu và Nhị Lăng đi theo sau.

Nhìn cả ba người biến mất, An Dĩ Mẫn cười mới dần dần thu liễm, con người hơi sâu, nói với Thần ở bên cạnh, “Cảm giác được không?”

“Dạ.” Thần cũng đứng thẳng người, trên mặt có chút bất đắc dĩ lại đùa giỡn, “Cảm thấy thân thể đứa bé trai phát tán ra một loại uy thế, không đúng, chẳng qua bây giờ vẫn còn là dạng khí sơ hình.”

“Xem ra là mới nhận được, còn không hiểu được thu liễm.” An Dĩ Mẫn trầm tư, tiếp theo cười, có chút bất đắc dĩ, có chút thư thái, “Mặc Mặc này thật sự khiến người ta đoán không ra, cô bé thật sự là trẻ con sao?”

“Đoán được hay không đoán được, cô bé cũng đều là con gái nuôi của ngài không phải sao?” Thần lên tiếng trả lời, cười nhìn anh ta.

“Ha ha, đúng vậy.” An Dĩ Mẫn cười, con người trong nháy mắt thất thần, “Nếu thật sự trở thành con gái của tôi cũng không sai, so với nhóc con thúì...”

“Nhớ con trai của anh?” Nghe lời nói này, trong lòng Thần không biết vì sao đột nhiên chấn động, đè nén, khiến cho anh có chút ngậy người, mình làm sao thế này?

“Ha ha, đúng vậy a, không biết tên nhóc hư hỏng kia của tôi thế nào rồi.” An Dĩ Mẫn không chút nào che giấu thừa nhận nói, tiếp theo cười cười, “Được rồi, đi thôi, đứng ở đây cũng không thú vị.”

“Dạ.” Thần cười đồng ý, cùng An Dĩ Mẫn cùng nhau tiến vào thang máy.

Người được An Dĩ Mẫn quan tâm, cũng chính là An Diệc Kỳ giờ phút này lại đang đắm chìm trong khổ luyện.

Từ sau ngày cậu chuẩn bị chạy đi bị bắt lại, huấn luyện như vậy liền không dừng lại.

Nếu như trước kia, kỳ thật tốt nghiệp cậu cũng sẽ rất ít về nhà, nhưng mà bây giờ không giống với, cậu phải đi về, cậu muốn đi gặp bé con của cậu.

Nghĩ đến đây, đôi mắt kia lại tràn đầy hưng phấn, từng bước từng bước tiêu hao năng lượng thân thể, Khô Lạp ở bên cạnh thấy vậy lú lờ, thật sự không nhìn được, lên tiếng hỏi, “Tớ nói này Kỳ, cậu liều mạng như thế làm cái gì, bé con thật sự xinh đẹp như vậy?”

“Hừ, không cần cậu quan tâm, lần này tớ nhất định phải tốt nghiệp trước!!” An Diệc Kỳ đầu cũng không quay đầu lại kêu lên.

Khô Lạp trầm mặc một hồi, tiếp theo tiến lên gia nhập hàng ngũ với cậu ta, dẫn tới An Diệc Kỳ ghé mắt, “Cậu làm cái gì?”

“Hắc hắc, cậu cũng biết, nếu như cậu tốt nghiệp trước rồi, tớ một người cũng không thú vị, hơn nữa, tớ cũng muốn đi nhìn thấy người mà cậu gọi là bé con a!” Khố Lạp tiếp nhận từng đạo tấn công, cũng bắt đầu luyện tập.

“Tiểu tử cậu!!” An Diệc Kỳ trừng mắt, một tiếng cảnh cáo kêu to, “Cậu không nên hy vọng xa vời bé con là của mình!”

“Bình tĩnh, bình tĩnh, tớ chỉ đi xem một chút!” Khố Lạp vội vàng bảo đảm, An Diệc Kỳ mà phát hỏa thì cực kỳ khủng khiếp.

“Này còn không sai biệt lắm!”

Mà, hai người đều không có chú ý tới, đứng một bên, một bé gái đang nghe cuộc nói chuyện của bọn họ, chỉ thấy bé gái năm nay khoảng chừng cũng 11, 12 tuổi niên, mặc trên người một chiếc váy màu trắng, da thịt phấn nộn, giống như có thể nặn ra nước, mắt to ngật nước, cái mũi nhỏ nhô cao, cái miệng nhỏ nhắn với đôi môi mọng nước đỏ thắm, mái tóc đen dài thẳng ngang vai, thêm khuôn mặt nhỏ nhắn vô cùng đáng yêu, có thể thấy được sau này lớn lên vô cùng xinh đẹp.

Giờ phút này cái miệng nhỏ nhắn kia khẽ cắn, cặp mắt đang nhìn về phía An Diệc Kỳ, nhìn chăm chú không nhìn thấy gì khác.

Bé con? Đó là cái gì? Đồ chơi hay là ai? Vì sao Kỳ lại khẩn trương? Kỳ và Khố Lạp không phải là anh em tốt sao? Cái gì khiến cho anh ấy không nở cho cậu ta!

Bất kể thế nào, Kỳ cũng là của mình! Cho dù là đồ chơi cũng không được!

Đôi mắt ngật nước kia tràn đầy kiên định, ngược nhìn An Diệc Kỳ ở xa lần nữa, xoay người rời khỏi.

Ba người Mặc Hi cùng đi ra cửa lớn của ANSHENG, nhìn chung quanh, cười nói, “Đón xe đi.”

Ngày hôm qua cô đã nói với A An, bảo anh chỉ làm tài xế cho Mặc Phàm bọn họ là được rồi, sau này không cần đến đón cô.

Mà nhìn bây giờ nhìn tất cả, làm cho cô xác định lại một lần nữa, nên mua xe.

Ba người cùng nhau đi tới trên đường, nếu những chiếc xe bay không có khách đi, bọn họ đều sẽ chạy ở chỗ cách nửa thước, chuyện này cũng là vì phục vụ mọi người, dù sao không phải tất cả mọi người đều có tu vi Dịch sư trở lên, có thể bay nhảy tự do khắp nơi trên trời.

Ba người đón một chiếc xe bay, đi lên chỗ ngồi.

“Ba vị đi đâu?” Tài xế cung kính hỏi.

“Đường An Lâm, khu A, Tây Đường, số 11.” Mặc Hi nói rõ địa chỉ trong nhà, đi về trước chào hỏi Mặc Phàm bọn họ, còn có lấy một số thứ.

“Vâng,” giọng tài xế rõ ràng càng thêm cung kính, xe bay dần dần chạy trở, ngay từ đầu nhìn thấy Mặc Hi ba người từ ANSHENG đi ra là tuyệt đối bất phàm, vừa hỏi, cư nhiên lại ở tại đường An Lâm, càng cảm thấy may mắn vì hành vi lúc đầu của mình.

Điều này không đáng anh ta có suy nghĩ như vậy, nhưng ở thế giới cường giả vi tôn này, những người bình thường như họ nếu chọc tới ai, bị giết cũng không có bất kỳ ai để ý, điều này cũng là bi ai của việc không có sức mạnh, lúc nào cũng phải sống cẩn thận từng ly từng tý.

Cho đến lúc xuống xe, ba người mới phát hiện một chuyện xấu hổ, trên người Thiên Nhu và Nhị Lăng đều không có mang theo tiền, mà Mặc Hi chỉ có thẻ.

“Có thể quẹt thẻ trực tiếp không?” Mặc Hi hỏi.

“A?” Tài xế sửng sốt, nhìn ba người, cũng không cố ý làm ra vẻ ương ngạnh, có chút cẩn thận hỏi, “Có thể.” Đang nói lấy ra thẻ của mình.

“Xoát như thế nào?” Mặc Hi cũng lấy ra thẻ của mình, thẻ của cô một thẻ không tên, cũng không biết bên trong rốt cuộc có bao nhiêu tiền, dù sao cũng là An Dĩ Mẫn làm.

“...” Tài xế thật không biết nên nói thế nào, anh ta đoán không ra Mặc Hi nghĩ gì, sợ mình nói sai sẽ gây ra họa.

“Ha hả, Mặc Mặc đây là thẻ không tên.” Đúng lúc Thiên Nhu cũng nhìn thấu nghi ngờ của tài xế, lên tiếng nói với Mặc Hi, “Chỉ cần chạm vào thẻ của anh ta, trực tiếp nói lấy bao nhiêu tiền là được rồi.”

“Như vậy à? Thật sự thuận tiện.” Mặc Hi ngắt lời của Thiên Nhu, đem thẻ chạm vào thẻ của người tài xế, liền nghe thấy một đạo thanh âm truyền đến.

‘Lấy ra bao nhiêu tiền?’

Mặc Hi nghiêm nghị nhìn về phía tài xế, “Chính anh nói đi.”

Tài xế gật đầu, cúi đầu nói, “200.” Không tên cũng không có giọng nói nhận biết cái gì đó, ai nói đều dùng được.

Ghi chú:

1. Nam sinh nữ tướng: sinh ra là con trai nhưng lại có đường nét khuôn mặt như con gái.

Chương 75

Nguyệt Trung Thành + Võ Hoàng Cấp 83

Mặc Hi gật đầu, đi vào bên trong. Bài trí đơn giản, cái gương, chỗ ngồi, dụng cụ, không hơn, lại khiến người ta rõ ràng cảm nhận được cảm giác thoải

mái, lại quay đầu liền nhìn thấy một người ngồi trên sofa, một người con trai, tóc ngắn màu đen mềm mại, mặt mũi trắng trẻo, dưới ánh mặt trời ấm áp phát tán ra tinh tế sáng bóng, cặp mắt màu đen thấy ba người Mặc Hi không có bất kỳ dao động, khóe miệng cong lên nụ cười nhàn nhạt, lại cười không đến đáy mắt, mặc trên người là đồng phục làm việc của cửa hàng cắt tóc, nhưng khi trên người anh ta lại lộ ra vẻ cao quý. Đây là một người con trai tuấn mỹ, không, có lẽ anh ta cũng chỉ được xem như trên mức bình thường, so với người con trai vừa mới dẫn bọn họ vào còn kém một chút. Nhưng mà, có loại người không phải thiên tiên ấy, đó chính là khí chất, không sai, trên người anh ta tỏa ra một cỗ khí chất khó nói thành lời, hấp dẫn trái tim của mọi người.

“Trong mọi người ai muốn cắt tóc vậy?” Doãn Nghi đứng lên, đối với ba người hỏi.

“Cậu ta.” Mặc Hi cười với anh ta một tiếng, chỉ hướng Nhị Lăng.

“À, vậy ngồi lại đây đi.” Doãn Nghi đem cái gương trước ghế bành về phía sau, nói với Nhị Lăng.

Thân thể Nhị Lăng không di chuyển, cho đến khi Mặc Hi lại lên tiếng, “Đi đi.” Một lúc sau, mới đi về phía người kia, ngồi lên, một câu cũng không nói.

Tất cả chuyện này cũng không khiến Doãn Nghi để ý, cầm kéo lên, không để ý tới hai người Mặc Hi.

Thật đúng là, lần đầu tiên bị lừa đi nha. Con ngươi của Mặc Hi chuyển động, cười thầm nghĩ, nhìn chung quanh, phát hiện một cánh cửa, nói với Thiên Nhu, “Đi thôi, đi vào trong.”

“Dạ.” Thiên Nhu trả lời theo Mặc Hi đi về phía bên kia.

Đi vào cửa phòng, giống như dự đoán của Mặc Hi, ở đây chính là nơi cho khách hàng nghỉ ngơi, thấy Thiên Nhu đã đóng cửa lại, an vị ở trên sofa, Thiên Nhu cũng đi tới đứng bên cạnh mình, lên tiếng nói, “Ngồi xuống đi, em đã nói, chúng ta là bạn bè.” Tại thời điểm Thiên Nhu thề, cô cũng đã hoàn toàn đón nhận chị ấy.

“Dạ.” Thiên Nhu ôn nhu cười, ngồi xuống bên người của cô.

Đồng tử của Mặc Hi ở trong nháy mắt, lóe lên, biến thành màu tím, nhìn bốn phía xung quanh. Kỳ thật chủ yếu nhất vẫn nhìn về phía ngoài cửa, phía ngoài Doãn Nghi kia cũng không phải là nhân vật đơn giản, cô không cần thận cũng không được, mà ở khoảng cách này đôi mắt màu tím của cô vừa vặn cảm giác được.

Một hồi, thu hồi tầm nhìn. Là cô đa nghi, phía ngoài căn bản không có một điểm khác thường, thế nhưng vẫn phát tán ra một tầng tĩnh điện, bao trùm xung quanh hai người, lại từ trong túi đựng lấy ra hai thứ lấy được từ Hạo Hà, đưa tới trước mặt Thiên Nhu, “Đây là cái gì?”

Nhìn chiếc nhẫn và quả cầu có ánh sáng màu xanh biếc kia, đôi con người của Thiên Nhu dao động, trả lời: “Cái quả cầu thủy tinh màu xanh biếc kia là dị khí, mà cái nhẫn kia, nếu như Thiên Nhu không có đoán sai, ắt hẳn là một chiếc nhẫn không gian.”

“Chiếc nhẫn không gian?” Mặc Hi nghi ngờ nói, quả cầu thủy tinh màu xanh biếc kia là dị khí cô đã biết, còn chiếc nhẫn không gian lại là cái gì?

“Dạ, chiếc nhẫn không gian chỉ có Dị sư Dị năng giả không gian trở lên mới có thể chế tạo ra chiếc nhẫn, ở bên trong chiếc nhẫn có mở ra không gian độc lập, có thể chứa đồ vật.” Thiên Nhu giải thích, thấy Mặc Hi ngắm nhìn cái nhẫn kia, lại nói, “Nếu như chủ nhân của cái nhẫn này đã chết, vậy Mặc Mặc phải mở nó ra, có thể dùng dị lực của mình rót vào bên trong. Điều kiện tiên quyết là, dị lực của Mặc Mặc phải mạnh hơn chủ nhân trước của chiếc nhẫn này, bằng không sẽ bị thương.”

Một nghe lời Thiên Nhu nói, Mặc Hi giương mắt nhìn cô ta, cũng hiểu được cô ấy đã đoán ra lai lịch của cái nhẫn này. Lại nói tiếp, mấy ngày nay cùng Thiên Nhu chung sống, Mặc Hi mới cảm giác được thiếu nữ tuổi không lớn trước mắt này thật sự không đơn giản, vốn cô chỉ cho rằng lấy tuổi của cô ấy làm bác sỹ thật sự không sai, lại phát hiện cô ấy giống như một bộ bách khoa toàn thư, chủ yếu nhất chính là phân trầm tĩnh cùng trí tuệ vốn không có ở thiếu nữ 15, 16 tuổi!

Nhưng mà, cô ấy lại trở thành người của mình, đây không phải là điều đáng mừng, đáng hạnh phúc sao? Cũng chỉ tại trước mặt mình cô ấy mới biểu hiện ra sự tài hoa, hơn nữa, dường như cô ấy luôn rất nhanh biết mình muốn làm cái gì ở trong hành vi của mình.

Mặc Hi cười tán thưởng đối với cô ấy, liền bắt đầu không chế năng lượng linh hồn rót vào chiếc nhẫn, quả nhiên, mới vừa tiếp xúc lập tức cảm giác được một cỗ năng lượng giống như của Hạo Hà ngăn cản tại trước mặt mình.

Trên mặt cong lên nụ cười nhạt, ngay cả Hạo Hà đều đã chết ở trong tay cô, năng lượng lưu lại còn muốn ngăn cản cô? Không có một điểm do dự, trực tiếp phá tan, tiếp theo tất cả mọi thứ bày ra trước mắt.

Một hồi từ trong thế giới chiếc nhẫn đi ra, Mặc Hi đối diện với Thiên Nhu tùy ý cười, “Xem ra chúng ta được khá nhiều của cải nha.”

Cầm trong tay chiếc nhẫn đưa cho cô ấy, ý bảo cô ấy nhìn. Thiên Nhu cầm trong tay, thi triển năng lượng nhìn vào, liền nhìn thấy bên trong tiền tệ chất đống thành núi, nhìn dáng vẻ ít nhất cũng có hơn mười tỷ.

Nhìn thấy này nọ, Thiên Nhu cũng thu hồi năng lượng, trước mặt cũng không có bất kỳ biến hóa, giống như vừa mới nhìn qua không phải là tiền, mà là một đồng giấy bỏ đi bình thường, trả lại chiếc nhẫn cho Mặc Hi.

Cầm chiếc nhẫn trong tay, lại hướng Thiên Nhu hỏi, “Làm thế nào để lấy mấy thứ này ra, hoặc là bỏ vào đây?”

“Chỉ cần trong tâm nghĩ sẽ biết, nhưng mà trước hết Mặc Mặc phải lấy máu nhận chủ.” Thiên Nhu giải thích cho Mặc Hi, vừa mới này Mặc Hi chỉ phá hủy năng lượng mà Hạo Hà lưu trong chiếc nhẫn, nên bây giờ chiếc nhẫn này vật không chủ, bất kỳ kẻ nào đều có thể xem xét bên trong có gì, nhưng mà nghĩ muốn để vào hoặc lấy ra cái gì, như vậy nhất định phải nhận chủ.

“Được.” Trả lời một tiếng, Mặc Hi không do dự cầm dao trên tay rạch ra một đạo vết thương, nhỏ ở trên mặt nhẫn, chỉ thấy trên mặt nhẫn ánh sáng màu tím lóe lên, tiếp theo chìm xuống, Mặc Hi liền cảm giác được một tia liên hệ.

Đem quả cầu thủy tinh cầm ở trên tay, ý nghĩ trong đầu vừa chuyển, lại thấy quả cầu thủy tinh trong tay kia biến mất, liếc mắt chìn vào bên trong chiếc nhẫn, liền thấy nó yên lặng ở một góc.

“Thật dễ dàng.” Mặc Hi cười nói, tia sáng trong con ngươi màu tím lóe lên, mê hoặc lòng người, “Tiền này vừa vặn em có thể mua xe.”

Ngay từ đầu cô đã nghĩ đến mua xe, nhưng cũng biết xe bay cũng không rẻ, còn đang suy nghĩ chút biện pháp, bây giờ đột nhiên tiền từ trên trời rơi xuống.

Thiên Nhu cũng không có bất kỳ ý kiến gì với lời nói của Mặc Hi, chỉ cầm lên cái tay còn đang chảy máu của cô, ánh sáng màu đỏ chớp động, năng lượng màu vàng bao vây, không tới 3 giây, miệng vết thương nhỏ kia liền biến mất nhìn không thấy vết tích, Thiên Nhu cũng buông tay.

Mặc Hi cũng thói quen cô ấy dịu dàng, cầm trong tay chiếc nhẫn thả lại trong túi. Con ngươi nhắm lại, thời điểm mở ra lần nữa, đã là một mảnh đen nhánh, trong treo, thiếu một phần màu tím hấp dẫn cùng uy nghiêm, nhưng cũng thêm phần thanh thuần tinh khiết, thâm thúy.

“Được rồi, đi ra ngoài đi.” Cả người đứng lên, vấn đề đã giải quyết, phía ngoài Nhị Lăng chắc cũng đã cắt xong tóc đi.

“Dạ.” Thiên Nhu cũng đứng dậy.

Hai người cùng nhau mở cửa đi ra ngoài, vừa ra đến, liền thấy được Doãn Nghi vừa vặn thu hồi kéo, vừa thấy hai người, cười nhạt nói, “Đến thật đúng lúc, nhìn xem thành quả.” Nói xong, lập tức bắt đầu sửa sang thu thập dụng cụ.

Mặc Hi giương mắt nhìn lên, liền thấy Nhị Lăng đã từ trên ghé ngồi đứng lên, chỉ là đầu dường như có chút buông xuống, nhìn thấy một phần khuôn mặt trắng trẻo kia.

“Ngẩng đầu đến.” Mặc Hi lên tiếng nói.

Nhị Lăng nghe tiếng nói, đầu nhỏ từ từ nâng lên, xuất hiện ở trước mắt Mặc Hi vẫn là khuôn mặt nhìn trước đó, chỉ qua là mái tóc được tu bổ có trình tự rõ ràng, như trước là mũi rất thẳng, môi hồng nhạt, làn da có chút tái nhợt, mặt mũi bởi vì cuộc sống khó khăn mà có chút gầy gò, lại có cảm giác cứng cỏi, cặp mắt đen nhánh không ánh sáng nhìn vào Mặc Hi, chính thể này cấu thành một khuôn

mặt nhỏ vô cùng hấp dẫn, xinh đẹp lại không lộ khí chất con gái, khí chất cứng cỏi lại cao ngạo đã có chút hình dạng, e rằng sau này lớn lên lại là chàng trai rất đẹp trêu chọc không ít cô gái.

“Rất đẹp!” Mặc Hi thật lòng nói khen ngợi, khiến cho sắc mặt Nhị Lăng tựa hồ có chút cứng ngắc, con người cũng trở nên có chút mơ hồ. Vừa mới ở trong gương, kỳ thật cậu cũng nhìn thấy bộ dáng của chính mình, mặc dù vẫn tưởng là cô bé, nhưng mà cũng có cảm giác không giống nhau, dường như cũng sẽ không khiến người ta liếc nhìn một cái nói mình là con gái như trước kia. Bây giờ nghe Mặc Hi nói, trong lời nói kia không có bất kỳ nghĩa khác, chỉ thật lòng ca ngợi, khiến cho cậu có chút không biết làm sao.

“Không nên cúi đầu, người của tôi, không cho phép có biểu hiện hèn yếu như thế!” Thời điểm Nhị Lăng không kiên trì được trước ánh mắt của Mặc Hi, đầu theo thói quen giống ngày thường cúi xuống thấp muốn che chắn trước mình, khi nghe Mặc Hi nói một câu như vậy, cả người chấn động, cuối cùng ngẩng đầu lên, trong miệng kìm nén nói, “Dạ, đại nhân.”

Đúng vậy! Cúi đầu là hèn yếu, mình đã có sức mạnh, cũng có truyền thừa, tiếp theo có thể cường đại lên, không thể hèn yếu nữa! Hơn nữa, lúc Mặc Hi lạnh lùng nói lời nói kia khiến trong lòng cậu giống như rơi mất cái gì, khiến cậu có chút sợ, không có bất kỳ do dự đứng thẳng người. Đúng lúc này, Doãn Nghi vốn đang sửa sang lại chột ngẩng đầu lên, cuối cùng nhìn Mặc Hi một cái.

“Ha hả, không cần gò bó như vậy.” Mặc Hi lại khôi phục mỉm cười, nói, “Được rồi, đi thôi, mái tóc đã cắt tốt lắm, sẽ phải đi mua những thứ khác.”

“Dạ.” Nhị Lăng trả lời, đi theo phía sau Mặc Hi.

Ba người cùng đi ra cửa, cả không gian lại một lần nữa chỉ còn lại Doãn Nghi một người, đem công cụ sửa sang lại xong, lại giống như lúc Mặc Hi mới đến, ngồi ở trên sofa. Ngẩng đầu tựa vào sofa, nhìn trần nhà, trong miệng lẩm bẩm, “Con gái của An Dĩ Mẫn, hình như tên là Mặc Hi thì phải? Dường như rất thú vị... Ha hả.”

Mà ba người Mặc Hi cũng thanh toán tiền, lại đi ở trên đường cái.

Đi bộ ở trên đường, mặc dù dung mạo của ba người bắt mắt, hơn nữa có ít người cũng nhận ra Mặc Hi, nhưng mà cũng không để ý nhiều, dù sao đường phố này cũng là nơi đến của một số quý tộc nhân sĩ.

Ngẩng đầu nhìn về phía Thiên Nhu, nói, “Ở đây có ngân hàng nào không?”

“Dạ, chị cũng không biết.” Rốt cuộc khó có được một lần Thiên Nhu đối với vấn đề Mặc Hi hỏi không biết, nhưng mà chuyện này cũng có nguyên nhân, dù sao cô ấy cũng không thường đi, nói ra đi dạo phố, đã ít lại càng ít, đương nhiên cũng không biết.

“Ha ha, vậy đi mua quần áo trước.” Mặc Hi cũng cười cười, cũng không quá để ý, nói xong, lại chuẩn bị đi về phía một nhà cửa hàng trước mắt.

Nhưng mà, mới đi mấy bước, liền phát hiện Nhị Lăng cũng không đuổi theo, quay đầu nhìn về phía cậu ta, lập tức phát hiện khuôn mặt của cậu ta có chút khác thường, tay nhỏ bé cũng nắm rất chặt, lên tiếng nói, “Có lời gì muốn nói lập tức nói, tôi đã nói, cậu là người của tôi, cũng chính là bạn bè của tôi.”

Nhị Lăng nghe thấy lời nói của Mặc Hi, há miệng, lại không có phát ra bất kỳ tiếng gì.

Đứa bé này thật sự quá bướng bỉnh rồi, lòng tự ái cũng quá mạnh, Mặc Hi có chút bất đắc dĩ, đột nhiên, nghĩ đến cái gì trong lòng sừng sốt, lời này dường như ở kiếp trước, người khác cũng đã nói mình thì phải.

“Mặc Mặc?” Đang lúc Mặc Hi thất thần, Thiên Nhu kêu nhẹ một tiếng, đánh thức cô.

“Vâng.” Trả lời Thiên Nhu một tiếng, Mặc Hi lại nhìn về phía đứa bé trai một lần nữa, đi về phía cậu ta, vẻ mặt nghiêm túc, đôi mắt nhìn cậu ta, nói, “Cậu đã thề, chính là hoàn toàn trung thành với tôi, người như vậy, tôi tuyệt đối sẽ không đối xử tệ, một chút yêu cầu của thuộc hạ, tôi cũng sẽ cho. Cho nên, cậu có chuyện gì trực tiếp lên tiếng đi.”

Thay đổi phương thức hỏi khác, Nhị Lăng cuối cùng lên tiếng, “Đại nhân không, không cần mua cho tôi này nọ, nếu như có thể, tôi hi vọng đại nhân có thể đem tiền mua này nọ cho... cho tôi.” Nói xong, tay kia nắm chặt hơn.

“A? Cậu muốn tiền làm cái gì?” Con người của Mặc Hi lóe lên, khó trách cậu ta khó lên tiếng, đối với tính cách của cậu ta như vậy, bảo cậu ta lên tiếng hướng mình muốn tiền đúng là rất khó. Chẳng qua cô biết, cậu ta cũng không phải loại người tham tiền.

“...” Nhị Lăng lại là một câu nói cũng không mở miệng, câu nói vừa rồi kia đã hoàn toàn muốn tắt cả dũng khí của cậu ta.

“Được rồi, đi thôi, người cần tiền kia đang ở đâu, dẫn tôi đi.” Một lúc lâu, Mặc Hi lên tiếng, nói ra lời nói, khiến cho Nhị Lăng trong nháy mắt đứng hình, con người khẽ trợn to, “Đại nhân, làm sao đại nhân biết?”

“Ha ha, mặc dù quen biết không lâu, nhưng tôi vẫn biết cậu không phải là người tham tiền, hơn nữa cậu không phải là cô nhi sao? Chắc là có không ít bạn bè cô nhi đi.” Từng câu từng câu của Mặc Hi, khiến cho đôi con người của Nhị Lăng càng ngày càng trợn to, bởi vì tất cả điều Mặc Hi nói đều đúng..., đến cuối cùng trực tiếp trầm mặc, cậu phát hiện, chủ nhân này của cậu, không biết sức mạnh cường đại như thế nào, nhưng mà trí tuệ cũng không phải bản thân mình có thể so được, ngài ấy... Rõ ràng so với mình còn nhỏ?

Kỳ thật việc này cũng không khó đoán, giống như Mặc Hi nói, thời điểm cô hỏi Nhị Lăng vì sao muốn cường đại, trong con người thoáng qua âm áp trong

nháy mắt, liền khiến cho cô biết cậu ta có người cậu ta quan tâm, sau đó lại nghe cậu ta nói cậu ta là cô nhi, vậy người cậu ta quan tâm e rằng cũng chỉ là người cậu ta thân thiết nhất, vậy đại loại cũng phải 80% là cô nhi giống cậu ta, bây giờ nói với cô muốn tiền, thì càng khiến cô xác định ý nghĩ này.

“Đi thôi.” Thấy Nhị Lăng vẫn không nói lời nào, Mặc Hi mở miệng trước, đi đến ngã tư đường, ở nơi phồn hoa như con phố này taxi không được phép tiến vào.

Thiên Nhu tự nhiên đi theo bên cạnh cô, mà Nhị Lăng miệng mấp máy, cuối cùng cái gì cũng không nói, cũng đi theo cô.

Mà thời điểm, mọi người đi về phía ngã tư đường, lại đột nhiên nhìn thấy ngân hàng, lúc thật sự muốn tìm nó tìm không được, đợi đến khi bạn không tìm nó, nó lại tự mình xuất hiện.

Chỉ là bây giờ Mặc Hi cũng không đi vào đó, mà đi xuống phía dưới, đi thẳng về phía trước, đi tới ngã tư đường, đón xuống một cỗ xe bay ngồi lên xe.

“Vài vị đi đâu?” Tài xế hỏi.

“Nói địa điểm.” Mặc Hi liếc mắt nhìn về phía Nhị Lăng.

Nhị Lăng ngồi ở trong xe, vừa thấy ánh mắt Mặc Hi, mới trầm thấp lên tiếng, “Đến phố Lỗ Tây, đường Phương Tề, số 6 Quán bar Tiếp Vân thì ngừng.”

“Dạ!” Tài xế trả lời, xe bay liền chậm chậm bay lên.

Mặc Hi nhìn Nhị Lăng trầm mặc cũng hiểu được nguyên nhân của cậu ta, thế nhưng tính cách thế nào đó là vấn đề của cậu ta, cô cũng không có tâm tư đi sửa đổi giáo dục lại, tựa vào trên ghế xe, liền nói, “Cậu cũng ở phố Lỗ Tây, đường Phương Tề sao, trước kia tôi cũng ở chỗ đó.”

Nhị Lăng quay đầu nhìn về phía cô, ngài ấy lại cũng ở chỗ đó? Chỗ đó nhưng mà cũng không phải nơi phồn hoa gì, chắc ngài ấy ở tại khu đường phố phía ngoài đi, như vậy trước kia ngài ấy cũng chỉ là người trong gia đình nhỏ.

“Ha ha, tôi biết cậu nghĩ cái gì.” Mặc Hi cười nói, mặc dù Nhị Lăng trưởng thành sớm, nhưng bản chất vẫn là đứa bé 11, 12 tuổi, có một số việc vẫn rất khó giấu diếm, cười lên thành tiếng, “Trước kia tôi ở phố Lỗ Tây, đường Phương Tề, khu Tây Dương!”

Con người của Nhị Lăng trọn to, hôm nay liên tục khiến cậu giật mình, khu Tây Dương? Đây chính là khu dân nghèo, giống khu Nam Dương nơi cậu sống, chỉ cách một con đường.

Ngài ấy lại cũng là đứa trẻ dân nghèo, làm sao có thể!?

Trong nhận biết của cậu, ngài ấy từ nhỏ đã là công chúa nhỏ, mặc dù ngài ấy cũng không ngạo mạn giống như những đứa trẻ quý tộc khác, nhưng cậu vẫn không nghĩ đến lại là như vậy.

Mà, nhìn thấy cặp mắt trong trẻo kia hiện lên ý cười, đã cho hắn biết, ngài ấy cũng không nói dối, hơn nữa ngài ấy cũng không cần thiết phải nói dối!

Là như vậy sao? Ngài ấy cũng là dân nghèo giống mình, nhưng mà ngài ấy lại có thể làm được tất cả mọi chuyện, có thể cường đại thành bộ dạng này, mà mình lại...

Không!! Mình cũng có thể!! Mình cũng nhất định sẽ càng ngày càng cường đại! Đi theo ở bên cạnh ngài ấy!!

Đột nhiên, Nhị Lăng giống như tên của cậu ta, sững sốt, cậu không rõ vì sao mình đột nhiên muốn sau khi bản thân cường đại lên lại muốn đi theo ở bên cạnh ngài ấy, nhưng mà lập tức vừa nghĩ, là bởi vì bất kể thế nào cũng muốn đi theo ở bên cạnh ngài ấy sao, bởi vì ngài ấy là chủ nhân của mình sao!

“Ha ha, cường đại sao.” Đúng lúc này, Mặc Hi cũng mở miệng, lời nói ra giống như biết được suy nghĩ tựa trong lòng của đứa bé trai, “Cậu phải cường đại hơn nữa, cũng chỉ có cường đại hơn người mới sẽ không bị người vứt bỏ.”

Nói xong, liền nhắm mắt lại, giống như đang ngủ.

Nhị Lăng nhìn Mặc Hi đang nhắm mắt tu luyện, khuôn mặt nhỏ nhắn tinh xảo kia cơ hồ không tìm được một tia khuyết điểm, lông mi nhỏ dài đen bởi vì nhắm lại mà càng thêm rõ ràng, dính trên khuôn mặt như ngọc, sống mũi thẳng, phía dưới cái miệng nhỏ nhắn khẽ hô hấp, vẻ đẹp kia giống như cánh hoa mềm mại, yên ổn anh lành, tạo thành khuôn mặt giống như thiên sứ đang ngủ, khiến cho người ta không nhìn được cũng đê thấp hô hấp một chút, không đành lòng quấy rầy.

Khuôn mặt này nếu trưởng thành thì không biết sẽ xinh đẹp kinh tâm động phách như thế nào, khiến người ta hít thở không thông.

Ngay cả bản thân Nhị Lăng cũng không biết, mình sẽ quen biết một Mặc Hi xuất sắc như thế, mà cái gì cũng không có làm, Thiên Nhu ở một bên nhìn, mặc dù phát hiện, nhưng cũng không nói cái gì, con người khế dao động.

Xe bay đến đích, dừng lại, đúng lúc này, Mặc Hi cũng tự động từ trong tu luyện tỉnh lại. Cặp mắt mở ra, không có một tia mơ hồ khi mới tỉnh lại, một mảnh trong trẻo. Cùng Thiên Nhu, Nhị Lăng xuống xe, thanh toán tiền, liền đi theo Nhị Lăng.

Đi lại trong con ngõ nhỏ ở ẩm ướt mang theo âm u, khiến cho Mặc Hi có cảm giác quay về quê cũ, nơi này thật sự rất giống đường về nhà ngày trước.

Liên tục đi loanh quanh lòng vòng, khoảng chừng 10 phút đồng hồ, Nhị Lăng liền dừng lại, bởi vì trước mắt con đường chính xuất hiện một màn như vậy: hai đứa trẻ đang đánh nhau, hai bên cũng có mấy đứa trẻ khoảng 8 tuổi - 15 tuổi, khoảng 5, 6 đứa. Cả người dơ bản, tay chân đấm đá loạn lên, bên tai còn có các loại âm thanh mắng to.

“Mày con mẹ nó!! Chó nuôi lớn!! Xem Lão Tử có đánh chết mày hay không!”

“Cút! Mày là cái chó gì, mình là chó còn mắng người khác!”

“Giết! Diệt một bầy chó này đi!”

“...”

Mặc Hi nhìn Nhị Lãng một lát, thấy dáng vẻ của cậu ta, đại khái cũng đoán được, ắt hẳn cậu ta nhận ra những người này, liền mở miệng, “Muốn đi thì đi đi.”

Nhị Lãng nghe tiếng, nhìn cô một cái, thân thể không động đậy, mà bàn tay tia sáng màu cam lóe lên, một đoàn ngọn lửa màu đen xuất hiện, hướng về một chỗ trống trái ném đi.

“Ầm!!”

Một tiếng nổ mạnh khổng lồ, chỉ thấy chỗ đó trực tiếp bị tạc ra một cái hố khoảng chừng nửa thước, mà cũng bởi vì một tiếng này, hai đứa trẻ vốn đang giằng co với nhau cuối cùng dừng lại.

Hai đứa bé đứng dậy cộng thêm khoảng 10 đứa cũng nhìn về phía ba người Mặc Hi, con người kia là ngạc nhiên, nghi ngờ, hâm mộ, còn có... Tham lam!

Trong đó có một đứa bé đột nhiên nhỏ giọng nói với một đứa bé cao lớn bên cạnh, “Lão Đại, bọn họ nhìn rất có tiền.”

Một tiếng này, rất nhỏ. Nhưng mà đối với ba người Mặc Hi lại vô cùng rõ ràng, con người của Nhị Lãng càng lạnh.

Đúng lúc này, một tiếng kêu kinh hãi lại cẩn thận vang lên, “A!? Là anh Nhị Lãng sao?”

Nhị Lãng quay đầu nhìn về phía đứa bé kia, gật đầu.

Cái gật đầu này nhất thời khiến cho đám người bên trái hoan hô lên một tiếng, “Anh Nhị Lãng! Làm sao anh lại biến thành bộ dáng này? Thế nhưng, anh đến kịp thời, chúng ta cùng nhau giết bọn bầy chó cái nuôi lớn này!!”

Nhị Lãng không động đậy, mà nhìn về phía Mặc Hi, nhìn thấy ngài ấy cũng không có lộ ra dáng vẻ tức giận thậm chí phào nhẹ nhõm một hơi. Cậu đột nhiên cảm thấy tiếng mắng chửi bình thường thỉnh thoảng vẫn nghe dường như làm bản ngài ấy, ở nơi ẩm ướt âm u này, ngài ấy trở nên sạch sẽ như vậy, khuôn mặt kia nụ cười kia dường như cũng chiếu sáng bừng nơi đây.

“Đi về.” Nhị Lãng thấy Mặc Hi không nói chuyện, liền lên tiếng nói với đám trẻ kia.

“Anh Nhị Lãng!? Bọn họ muốn cướp địa bàn!! Làm sao có thể...”

“Đi về.” Giọng nói của Nhị Lãng chìm xuống nhiều, thân thể kia không khổng chế được, hơi thở bạo ngược dường như nồng đậm hơn.

Những đứa trẻ kia tròn to mắt, một số làm bầm nho nhỏ, cuối cùng vẫn cúi đầu, đồng ý một tiếng, “Dạ...”

Nhị Lăng cũng quay đầu lại nhìn về phía Mặc Hi một lần nữa, Mặc Hi cũng nhìn cậu ta, cười nói, “VẬY ĐI THÔI.”

Nhị Lăng gật đầu, đi đầu dẫn đường.

Đám trẻ kia cũng đi theo phía sau bọn họ, đồng thời mắt cũng tò mò nhìn Mặc Hi và Thiên Nhu, hai bé gái cùng đi với anh Nhị Lăng của bọn họ là ai a? Thật sự rất xinh đẹp, chẳng lẽ là bạn gái của anh Nhị Lăng sao? Anh Nhị Lăng thật sự lợi hại!

Dường như, cô nhi thật sự dễ dàng trưởng thành sớm.

Nhưng mà bọn họ muốn đi, lại có người không nguyện ý, chỉ nghe đứa bé trai cao lớn vừa mới nghe đứa trẻ bên cạnh nói chuyện kêu lên, “Đứng lại! Tao có nói bọn mày có thể đi sao?”

Nhưng mà không ai ngó ngang tới bọn họ.

“Con mẹ nó! Anh em đâu! Lên!” Nhưng mà khi cậu ta mới một hô xong, liền thấy một đoàn ngọn lửa màu đen nổ tung trên mặt đất ở trước mặt bọn họ, lại một lần nữa “Ầm!!” một tiếng, khiến cho những đứa bé kia cũng không biết là bị chấn động hay bị dọa, đặt mông ngã trên mặt đất.

Mà đi theo nhóm người Mặc Hi một đám trẻ con miệng đều há hốc, ánh mắt tròn to nhìn Nhị Lăng, ngay cả bước đi đều quên mất. Cho đến khi thấy ba người Mặc Hi sắp biến mất không nhìn thấy mới hồi hồn lại, đồng thời trong miệng kêu to, “Anh Nhị Lăng! Mới vừa rồi, mới vừa rồi là anh sao? Thật sự là anh sao?”

“Ánh sáng màu cam kia, em không bị hoa mắt đi!!”

“Trời ạ! Anh Nhị Lăng rút cuộc lần đầu tiên phát ra dị năng rồi, em đã biết anh Nhị Lăng có thể vào An thị thì nhất định rất lợi hại!!”

“Dị năng giả trung cấp! Với tuổi của anh Nhị Lăng Dị năng giả trung cấp là lợi hại hay không lợi hại vậy?”

“Đương nhiên lợi hại, ngu ngốc!!”

Nhị Lăng thấy Đại Lăng, sắc mặt nhất thời nhu hòa không ít, nghe cậu ta nói, thấp giọng nói, “Đi vào rồi nói.”

“Được? Được, được, đi thôi.” Đại Lăng ôm lấy bả vai Nhị Lăng chuẩn bị đi vào trong.

Nhị Lăng lại lui một bước, tránh ra. Dưới ánh mắt kinh dị của Đại Lăng, nói với Mặc Hi, “Đại nhân, đi thôi.”

“Ừ.” Mặc Hi trả lời, kỳ thật cô cũng hiểu vì sao lúc này Nhị Lăng lại làm ra hành vi đột ngột như vậy, kỳ thật chính là muốn cho đứa bé trai tên Đại Lăng nhìn, để cậu ta hiểu được một số chuyện.

Quả nhiên, Đại Lăng vừa thấy một màn như vậy, nhất thời đưa ánh mắt nhìn về phía Mặc Hi, đánh giá từ trên xuống dưới, lại nhìn về phía Nhị Lăng, mới định lên tiếng, đã bị Nhị Lăng đoạt trước, “Đi vào lại nói.”

“...” Đại Lăng mấp máy môi, cuối cùng vẫn nói, “Được rồi.” Lại nhìn Mặc Hi một cái, liền quát một tiếng với đám trẻ con đang nhìn ngó xung quanh, “Tất cả giải tán, đừng ở đây vờ ngớ ngẩn!”

“... A, vâng...” Mặc dù vẫn muốn nhìn, nhưng vừa thấy Đại Lăng như vậy, một đám trẻ con đều chạy đi.

Nhìn thấy tất cả, Mặc Hi cũng đưa ánh mắt nhìn về phía Đại Lăng. Cô phát hiện, đứa bé trai trước mắt này mặc dù không phải Dị năng giả, thế nhưng dường như rất có thiên phú lãnh đạo?

Nhị Lăng cũng nhìn thấy ánh mắt Mặc Hi nhìn Đại Lăng, cặp mắt đen nhánh kia thoáng qua một đạo tia sáng, dường như trên mặt cũng an tâm hơn chút, Thiên Nhu hoàn toàn giống như một người đứng xem, chú ý tất cả mọi chuyện, khóe miệng cũng mang theo ý cười.

“Vây xin mời vào.” Nhưng mà Đại Lăng không cảm giác được những chuyện này, nói với Mặc Hi. Vừa rồi tất cả biểu hiện của Nhị Lăng cũng để cậu hiểu được người trước mắt này quan trọng, dựa vào kinh nghiệm bọn họ lớn lên cùng nhau luôn gắn bó nương tựa vào nhau, điểm ăn ý này vẫn có.

Từng người đi về phía gian phòng kia, cửa mở ra, xông vào mũi chính là một cỗ mùi thuốc nồng nặc, mặc dù nồng nặc, nhưng lại ngoài ý muốn khiến Mặc Hi cảm giác được thuốc này lại còn mang theo một chút năng lượng, vừa vào trong mũi, xác thực tinh thần thoải mái không ít.

Chớp mắt nhìn lại, liền thấy một đứa bé trai gầy gò khoảng chừng 10 tuổi trong đại sảnh đang trông chừng một siêu thuốc, trong tay cầm cây quạt thỉnh thoảng phe phẩy, mà mùi thuốc kia chính là từ này trong cái siêu này tỏa ra ngoài.

Trong đại sảnh cũng không có gì nhiều, chỉ có cái ghế dài, bát đĩa, quần áo, dường như cuộc sống sinh hoạt của bọn họ cũng chỉ ở phòng khách này. Ở chỗ cạnh tường là một chiếc giường dài, trên giường một ông lão đang nằm thoát nhìn hình như bị thương, hình dạng khô gầy kia, dường như chỉ còn có da bọc xương, có khí không lực nằm ở chỗ đó, chỉ là con người hơi đục kia hình như có lúc đột nhiên toát ra một đạo tinh quang?

Không sai, tinh quang!

Đây là thời điểm Mặc Hi mới vào cửa, vừa vận liếc mắt nhìn ông lão kia một cái, chỉ là giống như trong nháy mắt, tinh quang kia lập tức tiêu tán, khiến cho người ta cảm thấy chỉ là ảo giác, rõ ràng ông lão trước mắt này chính là một ngọn đèn sắp tàn trước gió, thoát nhìn sống không được bao lâu.

Chẳng lẽ lại nhìn sai sao? Sẽ không! Bởi vì Mặc Hi cảm giác được linh hồn kia truyền tới, ông lão trước mắt này chắc sống không được lâu nữa, hoặc là nói ông ấy có thể chống đỡ đến bây giờ cũng là kỳ tích, nhưng mà linh hồn của ông ấy dao động như trước thỉnh thoảng truyền tới cảm giác cường đại khó nói thành lời, không sai! So với An Dĩ Mẫn còn cảm thấy cường đại hơn, cũng có thể nói, ông lão trước mắt này, nếu như không phải phát sinh cái gì khiến ông ấy biến thành như vậy, thì trước kia ông ấy tuyệt đối vô cùng cường đại...

Võ giả!

“A! Nhị Lăng ca, anh đã trở về.” Một tiếng nói trong trẻo truyền tới, là đứa bé trai đang chông chừng cái siêu thuốc.

Mà thời điểm cậu bé ngẩng đầu lên, Mặc Hi cũng thấy rõ khuôn mặt của cậu, một cậu con trai rất xinh đẹp. Nếu như có thể nói, cũng có thể nói là đáng yêu, làn da trắng nõn, cặp mắt không tính là quá lớn lại rất có tinh thần rất sáng, mũi rất thẳng, còn có đôi môi mọng nước kia, mặc dù đáng vẻ chỉ có thể coi là bình thường, nhưng mà rất thoải mái.

Ba người bọn họ thật sự có chút đặc biệt, mỗi cái cô nhi đều trưởng thành với bộ dáng tốt a, Mặc Hi nghĩ thế bỗng nhiên có chút buồn cười.

“Ừ.” Nhị Lăng đáp một tiếng, nói tiếp, “Bác ấy có tốt lên chút nào không?”

Trên mặt Tam Lăng có chút áy náy, “Em vô dụng, vẫn chỉ có thể đại khái ổn định bệnh của bác thôi.”

Nghe lời nói này, Mặc Hi lại nhìn về phía đứa bé trai lần nữa, bệnh của ông lão này vẫn do cậu chữa trị? Còn ổn định? Trong lòng có nghi vấn, Mặc Hi cũng trực tiếp hỏi ra, “Bệnh của ông ấy vẫn do cậu chữa trị? Còn có, bệnh của ông ấy cậu chữa trị bao lâu rồi?”

Lúc này Tam Lăng mới nhìn về phía Mặc Hi, vừa nhìn thấy khuôn mặt kia, cặp mắt đột nhiên ngẩn ngơ, hình dạng này cùng năm Mặc Hi 5 tuổi, đáng vẻ mà lúc An Diệc Kỳ nhìn thấy cô thật sự rất giống. Khi đã rõ ràng, tốc độ hồi hồn của Tam Lăng nhanh hơn và khuôn mặt nhõ trắng nõn kia ửng lên những vệt màu đỏ, kêu lên, “Cậu, cậu là người trên tấm hình kia, con gái nuôi mà An thị nhận, gọi Mặc Mặc!”

“Ha hả, cậu cũng biết rất rõ ràng nha.” Mặc Hi cười nói, thế nhưng cô cũng biết, chuyện hôm đó, sợ là cả thành Đế Do đều biết. Chỉ là chuyện đã qua nhiều năm như thế, người nhớ kỹ cũng không quá nhiều, ngẫm lại một người nhận ra Mặc Hi cũng không nhiều lắm.

Sắc đỏ trên mặt Tam Lăng càng đậm hơn, cười cười có chút ngượng ngùng. Cậu thật sự không thể nói, là hôm đó cậu đi ra ngoài mua thuốc, thấy đáng vẻ của Mặc Mặc trên TV sau đó cũng nhìn ngây người, hơn nữa, lại còn mơ đến cô ấy, “Không, không có gì.”

“A, nói thế anh mới nhớ ra, làm sao lại nhìn quen như thế.” Đại Lăng sau một lúc kêu lên, lúc vừa mới nhìn thấy Mặc Hi cậu liền có cảm giác quen thuộc, chỉ là trong chốc lát không nhớ ra.

“Cậu còn chưa trả lời câu hỏi của tôi.” Mặc Hi nhắc nhở Tam Lăng vấn đề vừa mới hỏi.

“A! Ừ ừ!” Tam Lăng vội vàng đáp, “Ừ, bệnh của bác đều do mình chữa trị, đã hơn nửa năm.”

“Cậu học qua y sao?” Mặc Hi lại hỏi.

Tam Lăng cười cười có chút ngượng ngùng, “Không có, chẳng qua là, chúng tôi chỉ đủ tiền đi những bệnh viện nhỏ, nhưng bọn họ người người đều nói bác không cứu được, mình liền thử điều trị cho bác một lần xem sao.” Chuyện này gọi là ngựa chết thành ngựa sống.

Mặc Hi không nói tiếp, phải nói, trên thế giới này có lẽ thật sự có thiên tài, cậu bé trước mắt này không có bất kỳ dị năng, không học qua y, lại có thể đem người vốn đã sớm chết kéo lâu như thế, coi như học qua y, dựa theo tuổi của cậu bé bây giờ cũng khiến người ta chấn kinh rồi.

Thiên Nhu nghe việc này cũng nhìn về phía Tam Lăng, cậu ta đối với y học thật sự có năng lực học tập cường đại.

“Cậu rất lợi hại.” Một hồi, trên mặt Mặc Hi giờ lên một chút tán thưởng cười cười, nói với Tam Lăng.

Nhìn khuôn mặt cười xinh đẹp kia, cặp mắt trong trẻo kia nở nụ cười nhìn mình, Tam Lăng lại ngơ ngác nhìn cô, trong lúc nhất thời không đáp lời.

Thấy bộ dạng ngốc nghếch của cậu ta, Mặc Hi cũng không hỏi cái gì nữa, liếc nhìn ông lão trên giường, quay đầu nói với Nhị Lăng, “Cậu muốn tiền, chính là muốn trị liệu cho ông ấy sao.”

Lúc Nhị Lăng nhìn ông ấy đầy ôn hòa ấm áp, Mặc Hi nhìn thấy rõ ràng. Ở Nhị Lăng, không, phải nên nói là, ở trong mắt ba đứa bé, ông lão ở trên giường này giống như người cha của bọn họ vậy. Cũng chính là người thân của bọn họ, khó trách Nhị Lăng sẽ vì ông ấy, mà nguyện ý để xuống pho tượng tôn nghiêm của mình.

Nhị Lăng không tiếng động gật đầu, mà lúc này Tam Lăng cũng tỉnh táo lại, nghe thấy lời này cùng Đại Lăng đều nhìn về phía cậu ta, tính cách của cậu ta hai người bọn họ hiểu rõ, bên trong con người cũng đều hiện lên sự buồn rầu.

“Nhị Lăng...” Đại Lăng trầm giọng quát một tiếng, đưa tay phủ lên đầu Nhị Lăng. Tiếp theo nhìn về phía Mặc Hi, lông mày nhíu nhẹ, động tác này giống lúc cậu ta quát đám trẻ con giải tán vừa nãy, động tác này, sẽ khiến cho người ta có cảm giác uy hiếp, mặc dù bây giờ cái cảm giác này cũng không mãnh liệt,

cũng không có bất kỳ ảnh hưởng gì với Mặc Hi, trầm giọng nói, “Mặc tiểu thư, không biết Nhị Lăng đồng ý ngài cái gì?”

“Ha ha.” Mặc Hi cười nhẹ ra tiếng, bây giờ cô đối với ba anh em này càng lúc càng hài lòng rồi, Đại Lăng này mặc dù tuổi nhỏ nhỏ nhưng lại có năng lực lãnh đạo, lại tinh táo, thông minh, cười nói, “Đồng ý tôi cái gì? Cậu ấy vốn chính là người của tôi, mà tôi đối với người của mình, cậu ta có bất kỳ yêu cầu gì tôi sẽ cố gắng hết sức thỏa mãn.”

Lời nói bình thân, tùy ý, lại khiến cho mọi người có mặt ở đó cảm thấy chân thật và kiên định.

Thiên Nhu cúi đầu nhìn về phía Mặc Hi, khóe miệng khẽ cười, con người đầy ôn nhu, ngài ấy chính là người có mị lực khiến người ta cam tâm đi theo, khiến người ta tin phục, cũng khiến người ta cảm động, nhưng cũng nói được làm được.

Chỉ cần được ngài ấy tín nhiệm, ngài ấy tán thành, bị ngài ấy nhớ kỹ, ngài ấy liền sẽ mở rộng tấm lòng với bạn, nhận được sự bảo hộ của ngài ấy.

Thân thể của Nhị Lăng cũng khẽ dao động, quay đầu nhìn về phía cô, nhìn thấy ngài ấy cũng quay đầu cong môi cười một tiếng, dịu dàng, tín nhiệm, không có bất kỳ lời nói.

Trong đôi mắt của Nhị Lăng cũng phát sinh chút biến hóa.

Ông lão ở trên giường nhìn đoàn người này, nói đúng hơn là nhìn Mặc Hi. Con người kia lại lóe lên tinh quang, ánh mắt phức tạp, vừng vầy, quyết định, tán thưởng, cảm thán, cuối cùng lại là một mảnh hơi đục, không biết đang suy nghĩ cái gì.

“...” Đại Lăng nghe lời nói như vậy, đầu đột nhiên cũng nhớ tới xưng hô của Nhị Lăng với Mặc Hi lúc ở bên ngoài, người của cô ấy!? Chẳng lẽ...

Con người đột nhiên trọn to, nhìn về phía Nhị Lăng, thanh âm trong miệng nâng cao, “Nhị Lăng, chẳng lẽ em vì chữa trị cho bác, bán mình cho cô ấy sao?”

Bán...

Chữ này thật sự khiến người ta suy nghĩ lung tung.

Mặc Hi cũng sửng sốt vì một tiếng kêu to này, tiếp theo cười thành tiếng, thật là nói cậu ta trưởng thành quá sớm, hay nên nói vẫn còn trẻ con đây? Lại nghĩ đến chuyện này.

Nhị Lăng cũng nghĩ đến đó, trên khuôn mặt trắng nõn nổi nên sắc đỏ, dùng tiếng nói khàn khàn nói, “Thề nguyện trung thành.”

Đại Lăng trầm mặc, Tam Lăng nhìn sang Mặc Hi lại nhìn về phía Nhị Lăng, cái gì cũng không nói không mở miệng.

Thề thần nguyện trung thành, chuyện này nói quan trọng cũng quan trọng, nói không quan trọng cũng không quan trọng, phải xem bạn đi theo dạng chủ nhân như thế nào, một chủ nhân tốt, đó là vận khí của bạn, nếu không tốt, cũng chỉ có thể tự nhận gặp xui xẻo, vận xui!

Nhưng có một điểm khẳng định, đó chính là... tự do, đã bị trói buộc.

“Nhị Lăng.” Đại Lăng kêu lên một tiếng, nhưng lại không biết nói gì tiếp.

“Em rất tốt.” Vẻ mặt của Nhị Lăng cũng không có bất kỳ biến hóa, cậu nhận Mặc Hi làm chủ nhân không có bất kỳ câu oán hận. Ngài ấy để cậu chiếm được sức mạnh như vậy, chỉ dựa vào một điểm này cũng đủ để cậu bán mạng rồi, hơn nữa, trong lòng cậu cũng đã hoàn toàn đón nhận tiểu chủ nhân này.

Cường đại, trí tuệ, bình tĩnh, uy nghiêm, người con gái hoàn mỹ như vậy, thậm chí khiến cậu cảm thấy mình không xứng làm thuộc hạ của ngài ấy, khiến cậu muốn càng thêm cường đại.

Thấy dáng vẻ của Nhị Lăng, Đại Lăng cảm thấy lần đầu tiên không hiểu cậu. Lòng tự trọng của cậu ấy lớn như thế nào, cậu và Tam Lăng đều hiểu rõ, nhưng mà dáng vẻ của cậu ấy bây giờ là chuyện gì xảy ra? Khó đến nỗi cậu ấy thật sự cam tâm tình nguyện làm thuộc hạ của cô ấy?

“Khụ, khụ...” Đúng lúc này, một đạo tiếng ho khan phá vỡ im lặng.

Hi vọng của mọi người chính là ông lão nằm ở trên giường kia.

“A! Thuốc của bác!” Tam Lăng kêu lên một tiếng, liền nhớ mình còn đang chông chường siêu thuốc. Nhưng mà quay đầu nhìn lại, liền thấy thuốc kia đã bị cháy, sắc mặt lập tức uể oải, thuốc ở đây cũng không phải dược liệu quý gì, nhưng mà đối với bọn họ mà nói không thể lãng phí.

“Đại nhân.” Nhị Lăng thấp giọng kêu một tiếng với Mặc Hi.

Mặc Hi tự nhiên biết ý của cậu ta, chỉ là cô cũng không có động, cặp mắt nhìn về phía ông lão ở trên giường kia, lên tiếng nói, “Cũng không phải là tôi không giúp cậu, chẳng qua là ông ấy thật sự đã không cứu được, thương thế của ông ấy có thể kéo dài lâu như vậy mà không chết, chỉ có thể nói đứa bé kia thật sự có bản lĩnh.”

“Cô làm sao có thể...” Đại Lăng cho là Mặc Hi mở lời từ chối, thế nhưng Mặc Hi nói bác ấy sẽ chết khiến cậu tức giận hơn, chẳng qua còn không có nói xong, nghe thấy Mặc Hi nói tiếp, “Cháu nói có đúng không, thưa bác?”

Một tiếng này, là nói với ông bác trên giường.

“Ha hả, bé con, làm sao cháu biết bác bị thương mà không phải bị bệnh vậy?” Ông bác ngồi dậy, nửa người tựa vào tường, hướng Mặc Hi hỏi, giọng điệu rõ ràng mang theo hứng thú.

“Chuyện này, bí mật.” Mặc Hi bình thản cười, cô cũng không biết giải thích năng lực của cô như thế nào, hơn nữa cho dù có thể giải thích cô cũng sẽ không giải thích tất cả mọi chuyện với ông bác này.

Cặp mắt hơi đục của ông bác rũ xuống trông mắt nhìn Mặc Hi, mà Mặc Hi cũng bình thần nhìn lại ông ấy, hai người cứ nhìn nhau như vậy, mọi người có mặt ở đó đều không biết lên tiếng thế nào.

“Ha ha ha ha! Khụ khụ!” Đột nhiên, ông lão cười to ra tiếng, nhưng mà mới cười một hồi, lại bắt đầu ho khan kịch liệt, Tam Lãng thấy vậy, vội vàng đi tới bên cạnh người của ông ấy giúp ông ấy vuốt lưng, ông ấy vẫn cười, “Thú vị! Thú vị! Cháu bé con này không tệ, a, không tệ, không tệ!”

“Cám ơn bác khen ngợi.” Vẻ mặt của Mặc Hi không có bất kỳ biến hóa, chẳng qua là khoe miệng cười hơi sâu một chút.

“Bác! Không nên cười.” Tam Lãng thấy ông lại cười lại ho, đau lòng nên nóng lòng kêu lên.

“Ha ha, không, khụ, không chuyện, dù sao cũng là người sắp chết rồi! Có thể trước khi chết, khụ khụ... Trước khi chết nhìn thấy nhóc con coi như ông trời rủ lòng thương với bác.” Ông bác cười nói, lời nói ra khiến cho Đại Lãng và Tam Lãng đều tròn to mắt nhìn, tính cách của bác ấy bọn họ cũng biết đại khái đấy. Mặc dù ở tại nơi này, nhưng lại vô cùng cao ngạo, không có nhiều thứ lọt vào trong mắt của bác, thế nhưng lại nói nhìn thấy Mặc Hi là trời cao rủ lòng thương với bác như thế? Vậy bác ấy đánh giá Mặc Hi cao bao nhiêu?

Hai người cũng nhìn về phía khuôn mặt Mặc Hi vẫn bình tĩnh như trước, giống như chuyện không liên quan đến mình. Trong lòng nghi vấn, cô ấy có bản lĩnh gì lại khiến bác coi trọng như thế?

Mà lúc Nhị Lãng nghe thấy lời nói này của ông bác, con người đen nhánh sâu thẳm thoáng qua một chút an tâm và mừng rỡ.

Ông bác nhìn Nhị Lãng một cái đầy thâm ý, cũng không bị cậu ta phát hiện. Nụ cười trên mặt sau một lúc cũng yên lặng xuống, một mảnh nghiêm túc, nói với Mặc Hi, “Bé con, cháu đi ra ngoài trước, bác có lời muốn nói với bọn họ.”

“Vâng.” Không có bất kỳ chần chừ, Mặc Hi cười đáp ứng, rồi dẫn Thiên Nhu ra khỏi cửa, thuận tiện giữ đóng cửa lại.

Bộ dạng bình tĩnh kia lại một lần nữa khiến cho sự tán thưởng trong mắt của ông cao hơn một phần.

Mặc Hi vừa ra phía ngoài, liền nhìn thấy một đám trẻ con đang đứng ở các nơi, len lén nhìn về phía mình và phòng ốc, không để ý đến, tựa vào tường, bắt đầu chờ ông bác và ba đưa bé trong căn phòng nói xong chuyện.

Theo cửa phòng đã đóng, cả phòng chỉ còn lại có bốn người ông lão, Đại Lãng, Nhị Lãng và Tam Lãng.

Có chút im ắng, ai cũng không nói gì, cuối cùng vẫn là ông lão đem Tam Lãng vẫn còn đang vuốt lưng cho mình lôi xuống, “Được rồi, không cần vuốt, vuốt đến vuốt đi, cuối cùng cũng chết.”

“Bác!” Dường như chỉ trong nháy mắt Tam Lãng kêu lên sau lời nói của ông ấy, “Cháu nhất định sẽ cố gắng tìm nhiều sách để đọc hơn, giúp bác trị hết bệnh!!”

“Ha ha, bác biết cháu hiếu thuận, chỉ là thân thể của mình, chính mình biết.” Ông bác đang cười nói, thấy Tam Lãng lại chuẩn bị lên tiếng, sắc mặt nhất thời trầm xuống, “Được rồi, đi đứng phía trước, Đại Lãng, Nhị Lãng, các cháu cũng lại đây.”

“... Dạ.” Tam Lãng định mở miệng, cuối cùng vẫn áp chế lại, lên tiếng trả lời. Đứng ở trước mặt ông lão, Đại Lãng và Nhị Lãng cũng đứng ở bên cạnh người cậu ta.

Ông lão trầm mặt, đánh giá ba đứa trẻ trước mắt, trong con ngươi lộ ra ôn nhu cùng hiền lành, bọn chúng giống như con ruột của ông vậy.

Cuối cùng đưa ánh mắt dừng lại ở trên người Nhị Lãng, trầm giọng nói, “Nhị Lãng, huyết mạch của cháu thức tỉnh rồi?” Mặc dù là câu hỏi, giọng điệu lại khẳng định.

Nhị Lãng ngược mắt nhìn ông, con ngươi đen nhánh thoáng qua một chút kinh ngạc, trả lời nói, “Dạ”.

“Bác vốn tính toán cháu phải tới 14 tuổi mới có thể thức tỉnh, lại không nghĩ đến lại đến trước, hơn nữa còn sớm như thế, sử dụng Hắc Viêm cho bác nhìn một chút.” Ông lão có chút cảm thán lại mơ hồ hưng phấn.

Nhị Lãng nghe lời, không nói gì, tay vừa giơ lên, ánh sáng màu cam lóe lên, một đoàn ngọn lửa màu đen xuất hiện trong bàn tay nhỏ, đen nhánh giống như mực, mơ hồ phát tán ra bạo ngược đen nhánh.

“Không sai! Không sai! Là Hắc Viêm, là Hắc Viêm.” Cặp mắt của ông lão nhìn đoàn ngọn lửa màu đen kia, trong miệng thì lầm bầm, tinh quang lóe lên, trông mắt giống như điện nhìn Nhị Lãng, trầm giọng nói, “Nói bác nghe xem, cháu thức tỉnh như thế nào!”

Đại Lãng và Tam Lãng cũng bị hành động vừa rồi của Nhị Lãng làm cho hồ đồ, không nói ngọn lửa màu đen kia, chính là tia sáng màu cam kia cũng khiến bọn nó sợ hãi. Màu cam, đây chính là tiêu chuẩn của Dị năng giả trung cấp! Nhị Lãng lại thành Dị năng giả trung cấp!? Đúng lúc này lại nghe ông lão nói, cũng khẩn trương nhìn cậu ta, bọn họ cũng muốn biết vì sao Nhị Lãng đột nhiên nhận được sức mạnh cường đại như vậy.

Nhị Lãng ngược mắt, mấp máy miệng, trầm mặc một hồi mới mở miệng, “Là đại nhân kích phát ra cho cháu, ngày đó cháu bị đánh, được đại nhân cứu sau đó...”

Dem chuyện ngày đó nói đại khái một lần, cũng không nói ra chuyện Mặc Hi có mắt màu tím và tia chớp màu tím, sau khi mấy người có mặt ở đây nghe xong đều trầm mặc. Không đúng, chỉ có ông lão trầm mặc, mà hai người Đại

Lăng và Tam Lăng đều tròn to mắt lên, Tam Lăng khoa trương nhất, há hốc miệng.

Bọn họ kinh ngạc như thế cũng không kỳ quái, ai có thể nghĩ đến có người lại kích phát huyết mạch và năng lượng của một người? Bình thường chỉ cần năng lượng của đối phương tiến vào thân thể của người khác, cũng khiến người đó khổ không thể tả, phá hoại bên trong thân thể của người đó, cách làm của Mặc Hi thật sự không thể tin được.

“Bé con kia thật sự khiến người ta nhìn không thấu.” Ông lão bỗng nhiên cảm thán một tiếng, vốn đã cảm giác được Mặc Hi không đơn giản rồi, lại không nghĩ đến không đơn giản đến trình độ như vậy. Con người sâu thêm, lại hỏi Nhị Lăng, “Bác biết cháu nhất định có chuyện chưa nói, nhưng mà cháu không nói nhất định có lý do của cháu, bác hỏi cháu, cháu dùng huyết mạch truyền thừa làm kế ước chủ tớ với bé con đó?”

Nhị Lăng im lặng gật đầu.

“Không ngờ con trai của Hắc Viêm Ma thánh từng nổi tiếng một thời lại trở thành người hầu của người khác...” Ông lão hạ giọng trầm trầm một câu, chỉ là giọng nói kia nhỏ không thể nhỏ hơn, nên chỉ có ông lão tự mình biết mình nói gì. Than thở một hơi, “Mà thôi mà thôi, nói bác nghe xem, cháu hiểu người chủ nhân này của mình thế nào? So với cháu mạnh hơn hay yếu hơn?”

Mặc dù nghe Nhị Lăng nói huyết mạch của mình được Mặc Hi thức tỉnh, nhưng mà ông lão cũng không nhìn ra được với độ tuổi khoảng chừng 9 tuổi như Mặc Hi thì lợi hại ở chỗ nào, giúp Nhị Lăng thức tỉnh có lẽ chỉ là một chút năng lực đặc thù mà thôi, dù sao dị năng thiên kỳ bách quái, có một chút đặc thù cũng không kỳ quái, giống như vừa rồi Mặc Hi có thể nhìn ra được ông bị thương chứ không phải bị bệnh.

Nghe thấy lời này, tay nhỏ bé của Nhị Lăng bỗng xiết chặt, ông lão cũng phát hiện ra sự khác thường của cậu ta, con người lóe lên, chẳng lẽ nói...

“Ngài ấy, mạnh hơn cháu!” Giọng điệu của Nhị Lăng hơi trầm, mang theo chút không cam lòng, lại chân thành, nói xong, trầm mặc một hồi, lại nhấn mạnh lần nữa, “Mạnh hơn... rất nhiều, rất nhiều!”

“...” Lời vừa nói ra Đại Lăng và Tam Lăng đã không biết phải nói gì? Nhị Lăng!!? Bây giờ Nhị Lăng đã là Dị năng giả trung cấp!! Mạnh hơn Nhị Lăng, còn rất nhiều!!? Như vậy, chẳng lẽ nói cô bé thoát nhìn chỉ có 9 tuổi đã là Dị năng giả cao cấp rồi sao? Kia... làm sao có thể!?

“Nhị Lăng, em, em nói đùa sao?” Đại Lăng có chút ngây ngốc lên tiếng hỏi Nhị Lăng, mặc dù cậu cũng biết Nhị Lăng không phải là người thích nói đùa.

Quả nhiên, nghe Đại Lăng nói, Nhị Lăng không có bất kỳ phản ứng, làm cho mấy người biết, cậu cũng không nói dối. Đại Lăng trầm mặc, cậu không tiếp thu được tất cả mọi chuyện Nhị Lăng vừa mới nói.

Trong lòng ông lão cũng nhảy lên, đương nhiên ông cũng biết Nhị Lăng sẽ không nói dối, hơn nữa ông cũng cảm giác được trên người Mặc Hi có loại cảm giác nói không nên lời, một loại thuần thực sạch sẽ lại thần bí, ngay cả ông cũng nhìn không thấu. Vốn tưởng rằng bé con đó chỉ là một Dij năng giả có chế hệ đặc biệt, tu vi cũng sẽ không quá cường đại, hơn nữa hiện tại dựa theo cách nói của Nhị Lăng, cảm nhận và suy nghĩ trong lòng của ông đối với Mặc Hi đã hoàn toàn thay đổi.

Sức mạnh cường đại, lúc đối mặt với mình rất bình tĩnh không giống trẻ con, một cái liếc mắt nhìn ra thương thế của mình, một người như vậy, vẫn là một đứa trẻ sao, quá quý dị, cũng quá thần bí.

“Đáp ứng tôi cái gì? Cậu ấy vốn là người của tôi, mà tôi đối với người của mình, họ có bất kỳ yêu cầu gì tôi sẽ cố gắng hết sức thỏa mãn.”

Đột nhiên, lời nói vừa rồi của Mặc Hi vang lên trong đầu ông lão.

Tôi đối với người của mình, họ có bất kỳ yêu cầu gì tôi sẽ cố gắng hết sức thỏa mãn... Giọng nói kia khiến người ta không thể không tin phục, cũng cảm phục.

Tinh quang trong mắt ông lão lóe lên, mấp máy môi, giống như quyết định chuyện gì rất quan trọng, mở miệng nói, “Đại Lăng, Tam Lăng, các cháu nghe đây, bác thu dưỡng các cháu kỳ thật cũng là vì che giấu Nhị Lăng, cũng để các cháu trở thành trợ thủ và bạn của Nhị Lăng sau này, bây giờ...”

Đã qua khoảng nửa giờ rồi, Mặc Hi tựa vào trên tường không có bất kỳ hành động gì khác. Ngẩng đầu nhìn trời, sắc mặt nhàn nhạt, không biết đang suy nghĩ cái gì.

Thiên Nhu cũng đứng ở bên cạnh cô, không nói lời nào, cô đã quen cử chỉ của Mặc Hi, cũng biết ở thời điểm gì nên làm cái gì.

“Kèo kẹt.” Một tiếng truyền tới, Mặc Hi quay đầu liếc mắt, nhìn Nhị Lăng đi phía trước, mang theo Đại Lăng và Tam Lăng phía sau, thấy Mặc Hi, liền đi về phía của cô.

Ba người đi tới trước mặt Mặc Hi, Nhị Lăng liền đứng ở bên cạnh người của cô. Đại Lăng và Tam Lăng đều mang vẻ mặt nặng nề, dường như đang chuẩn bị lấy cái gì.

“Có việc?” Mặc Hi ngẩng đầu hỏi hai người trước mắt.

Đại Lăng và Tam Lăng không nói gì, liếc mắt nhìn nhau, sau đó dưới ánh mắt của mọi người có mặt quỳ gối trước mặt Mặc Hi.

Đồng tử trong mắt của Mặc Hi lóe lên, thoáng qua ý cười cùng kinh ngạc, không nói gì, đợi hành động tiếp theo của bọn họ.

Đại Lăng và Tam Lăng cùng lấy ra một cây đao nhỏ ở trên tay rạch một đường, giọt máu đỏ chảy ra, tiếp theo hướng về phía Mặc Hi cúi đầu, bái trên mặt đất, hai giọng nói cung kính giống nhau của hai người đồng thời truyền đến.

“Lấy máu làm thề, tôi dâng tặng người trước mặt, chủ nhân Mặc Hi, không rời không bỏ, trung thành không thay đổi, giữ trọn lời thề!”

Nói xong, quỳ trên mặt đất, vẫn không nhúc nhích.

Xung quanh truyền tới một tiếng kêu kinh ngạc:

“Trời ạ! Lão Đại và lão Tam đều thề nguyện trung thành với cô bé kia!!”

“Anh Đại Lãng! Làm sao anh có thể nguyện trung thành với cô bé kia!! Bọn em phải làm sao?”

“Này này!! Tớ biết cô bé đó!! Là tiểu thư của tập đoàn An thị. Tên Mặc Hi. Ha ha, là lão Đại của anh Đại Lãng là chính là lão Đại của tớ! Có tiểu thư tập đoàn An thị làm lão Đại, không lo không có tiền rồi!! Ha ha!!”

“A a!? Thật sao? Lão Đại, Mặc lão Đại!! Sau này tớ chính là em của Mặc lão Đại rồi!!”

“Mặc lão Đại!!” Một tiếng kêu to, Mặc Hi cũng không để ý, khiến mọi người im lặng.

Nhị Lãng liếc mắt nhìn Mặc Hi một cái, cậu không rõ vì sao Mặc Hi không kêu bọn họ đứng lên, chẳng lẽ không muốn tiếp nhận bọn họ sao? Nhưng mà, cậu rõ ràng nhìn thấy được sự tán thưởng trong mắt của Mặc Hi sau khi nhìn thấy bọn họ.

Thời điểm Nhị Lãng nghi hoặc lại có chút nóng lòng, Mặc Hi lên tiếng, “Đứng lên đi.” Giọng nói rất bình thản.

“Dạ! Chủ nhân.” Đại Lãng và Tam Lãng đồng thời đáp, đứng lên.

Nhìn hai người trước mắt, Tam Lãng bị Mặc Hi nhìn khiến sắc mặt có chút phiếm hồng, ánh mắt cũng mơ hồ. Đại Lãng vẫn đứng thẳng tắp, cặp mắt cũng vẫn nhìn vào mắt Mặc Hi, thoạt nhìn dường như không có bất kỳ thay đổi, nhưng mà sau khi cẩn thận quan sát, sẽ phát hiện tay của cậu ta đã nắm chặt hơn. Đúng lúc này, cuối cùng Mặc Hi cũng thu hồi ánh mắt, giơ lên nụ cười, “Các cậu đều rất tuyệt, nếu như có thể nguyện trung thành với tôi, tôi cũng rất vui, chỉ là các cậu không hoàn toàn nguyện trung thành với tôi! Tôi cũng sẽ không tiếp nhận các cậu.”

Nghe câu nói cuối cùng, con ngươi của Đại Lãng và Tam Lãng đều lóe lên, là kinh dị, là kinh hoàng. Mà Mặc Hi lại lên tiếng tiếp, cười nói, “Vây, còn có chuyện gì sao?”

Hai người không nói gì, Nhị Lãng ở bên cạnh thấp giọng lên tiếng, “Bác, muốn nói chuyện với đại nhân.”

“A, tôi vào ngay.” Mặc Hi cười nói, mới đi mấy bước, lại quay cười nói với Thiên Nhu một tiếng, “Thiên Nhu và Nhị Lãng muốn cùng đi không?”

“Dạ.” Thiên Nhu trả lời một tiếng đi về phía Mặc Hi.

Nhị Lăng trầm mặc một hồi, thấy Mặc Hi quay đầu, cuối cùng vẫn đi theo. Mà lúc này, Mặc Hi đi phía trước khoe miệng cũng giơ lên nụ cười.

Ba người cùng đi vào phòng, Mặc Hi lại nhìn thấy ông lão một lần nữa.

Giờ phút này, ông lão đã hoàn toàn không có dáng vẻ suy yếu vô lực như lúc ban đầu, khuôn mặt bình tĩnh có chút nghiêm túc cùng uy nghiêm, con ngươi một mảnh tinh quang, thấy ba người Mặc Hi đến, con ngươi lóe lên, liền nói, “Bác muốn nói chuyện với mình cháu.”

Mặc Hi bình tĩnh cười nói, “Bọn họ đều là người một nhà, muốn nói với cháu cái gì cứ nói thẳng ra là được.” Vừa nói vừa mang một cái ghế dài lại đây, ngồi xuống, mặt đối mặt với ông lão.

Trong mắt của ông lão thay đổi, nhìn khuôn mặt nhỏ trước mắt mang với cặp mắt vẫn một mảnh lạnh nhạt bình tĩnh như trước, nói, “Bọn họ là người một nhà, vậy người vừa mới hướng cháu nguyện trung thành thì không phải sao?”

Mặc Hi tự nhiên biết người ông ấy ám chỉ là ai, tựa vào trên ghế cười nói, “Không thật tâm nguyện trung thành, không vào được mắt của cháu.” Dù bọn họ là thế gian khó có được.

Con ngươi đen nhánh bình thản cùng khẳng định kia, khiến ông lão có loại cảm giác không chỗ hạ thủ, cũng lại một lần nữa chân thật hiểu được Mặc Hi không đơn giản, trầm giọng nói, “Làm sao cháu biết bọn nó không phải thật lòng.”

“Chuyện này, bí mật.” Lời giải thích của Mặc Hi giống với lúc trước, nhìn thấy ông lão có chút xúc động mấp máy môi, khoe miệng cười càng sâu thêm một phân. Tính nết này đúng là không nhìn nhận được, hoặc nói, tính tình của Võ giả tương đối chính trực? Mặc Hi đột nhiên nghĩ đến Khoát Hải.

“...” Ông lão hít vào một hơi, đứa bé này thật sự quá thần bí, với tuổi này, phần tự tin này, phần tinh táo này từ đâu mà có? “Bác cũng không muốn nói lời dư thừa, bác hi vọng cháu có thể thu nhận bọn nó, với lại bác còn sẽ cho cháu một thứ khác thật tốt, một chuyện hoàn toàn có lợi, chẳng lẽ cháu không làm sao.” Bất tri bất giác, ông lão đã coi Mặc Hi như người trưởng thành mà thương lượng.

“Thứ khác thật tốt là cái gì?” Giọng điệu của Mặc Hi vẫn không nhanh không chậm như trước, giống như một điểm cũng không để ý, vẫn nụ cười bình thản như trước, tựa vào ghế nhìn ông lão.

“Cháu phải đồng ý chuyện bác vừa nói trước đã.” Ông lão nói, giọng điệu không tốt cho lắm, bây giờ trong lòng của ông có chút hoảng sợ. Minh đưa người cho cô bé, còn yêu cầu cô bé thu, chuyện này gọi là gì!?

Nhưng mà, khiến ông lão tức giận chính là, Mặc Hi vẫn một bộ dáng dầu muối không vào như trước, cười nhẹ, “Không phải làm cuộc giao dịch này, cháu

đã nói rồi, người của cháu không thật lòng nguyện trung thành hoàn toàn, cháu sẽ không tiếp nhận.”

“Cháu!!!” Ông lão đã không giữ được bình tĩnh nữa, dáng vẻ kia đúng là thối râu trợn mắt, ông khi nào thì để bản thân rơi vào bị động? Hơn nữa đối phương vẫn là một đứa bé gái 9 tuổi! Con người kia lạnh thêm một phần, tiếp theo một cỗ khí không hình dạng áp sát về phía Mặc Hi, khí thế kia không chế vô cùng tốt, chỉ nhằm vào Mặc Hi, tiếp theo lạnh lùng lên tiếng, “Nhóc con, đưa một muống mười không tốt!”

Nhưng mà, nhìn thấy một màn trước mắt, khiến ông lão trực tiếp trợn tròn mắt, miệng cũng mở rộng, bộ dạng như vậy thật sự rất buồn cười.

Chỉ thấy Mặc Hi đối với khí thế áp bức của ông lão không có bất kỳ biến hóa, vẫn nở nụ cười bình thản như trước, con người liếc một cái, nhìn về phía ông lão, “Xem ra bác cũng không có bất kỳ thành ý đàm phán nào, sử dụng uy hiếp, muốn uy hiếp cháu sao?”

“Làm sao có thể? Sao cháu không có bị gì, chuyện này là sao!?” Ông lão rất cục hoàn hồn, kêu lên một tiếng với Mặc Hi. Giọng điệu sung mãn không thể tin, cho dù tánh mạng ông sắp tiêu vong, nhưng mà nói thế nào đi nữa ông cũng là Võ Hoàng cấp 83, khí thế đó, sao lại không có bất kỳ tác dụng gì đối với một đứa bé gái mới 9 tuổi?

“Chuyện này... vẫn bí mật.” Phun ra lời nói này, dường như Mặc Hi có ý muốn ông lão tức chết. Nhìn ông lão cả người run rẩy, vẻ bề ngoài trông rất buồn cười, kỳ thật với khí thế của ông lão cộng thêm năng lượng nữa, có thể Mặc Hi sẽ bị ảnh hưởng, nhưng mà, mỗi khí thế không, đối với cô hoàn toàn không có tác dụng.

“Cháu cháu cháu...” Liên tục ba tiếng cháu, ông lão bị làm cho tức giận suýt hôn mê, hít sâu một hơi, một hồi lâu mới khôi phục như cũ, sắc mặt có chút thất bại, “Cháu nhóc con này làm sao lại thần bí như thế chứ? Cháu cũng là người kế thừa huyết mạch?”

“Bác, lạc đề.” Tay nhỏ bé của Mặc Hi giữ lấy cái cằm nhỏ của mình, cười nói, “Nhưng mà, coi như đền đáp cho bác, trả lời vấn đề của bác. Không phải, cháu không phải là người kế thừa huyết mạch gì gì đó, bây giờ cháu chỉ là một Võ giả.” Không sai, bây giờ lấy thân phận của Mặc Hi, cô chỉ là một Võ giả.

“Võ giả!?” Ánh mắt của ông lão giống như điện nhìn Mặc Hi. Thế nhưng khiến ông phải thất vọng, dưới ánh mắt của ông, Mặc Hi trước mặt vẫn là nụ cười nhàn nhạt như cũ, đôi mắt bình tĩnh giống như hồ nước.

Than thở một hơi, “Mà thôi, mà thôi.” Đưa tay từ giường lấy ra một quyển sách, vỗ bụi ở bên trên một hồi, nói với Mặc Hi, “Bé con, đây là đúc kết cả đời của bác đối với võ học, chính là chỗ tốt khác mà bác nói với cháu.”

Giương mắt nhìn lên, thấy Mặc Hi vẫn không có bất kỳ phản ứng gì khác, có chút trợn mắt nói, “Cháu đừng xem thường nó, năm ấy bác là một Võ Hoàng cấp 83 đó! Cháu, tin không?” Cuối cùng vẫn hỏi Mặc Hi một câu.

“Cháu tin.” Không chần chừ, Mặc Hi gật đầu nói, nhìn như bình thản lại không có lệ. Cô tin, từ mới bắt đầu cô đã trải qua nghĩ đến, nhưng mà lại là cấp 83, vẫn khiến cô giật mình một chút, nhưng mà trên mặt không có một điểm biểu hiện.

Nhưng mà trả lời như vậy, lại khiến ông lão càng cảm thấy thất bại, cả người vô lực tựa vào trên tường, vô lực nói, “Đại Lăng được chân truyền của ta, mặc dù Tam Lăng cũng không có bản lãnh gì, nhưng cháu cũng thấy đây, nó là thiên tài y học, hai nhân tài như vậy cháu không muốn sao? Hơn nữa cháu cũng là Võ giả, cộng thêm bản đức kết Võ Hoàng của bác, đối với cháu mà nói lại càng quan trọng, thế nào, chỉ cần cháu gật đầu, thu nhận hai người bọn nó, với lại theo như cháu nói, đem bọn nó trở thành người một nhà, bảo vệ bọn nó, cháu sẽ nhận được như vậy.”

“Điều kiện bác đưa ra rất mê người, hơn nữa cháu cũng không phải trả giá bất kể điều gì có thể nhận được chuyện này, hoàn toàn là cháu được lợi.” Mặc Hi nói xong, thời điểm ông lão cho là cô đồng ý, cô lại đứng lên, nói tiếp, “Nhưng mà cháu vẫn nói câu nói kia, không phải hoàn toàn thật lòng trung thành với cháu, cháu sẽ không tiếp nhận bọn họ, đương nhiên...”

Ông lão mới định lên tiếng, lại bị Mặc Hi nói trước, “Bọn họ đã lập lời thề, cháu cũng sẽ không đổi đổi không công bằng, với lại cháu cũng đoán được hai người bọn họ là nhân tài, cho nên, chúng ta còn có thời gian cân nhắc không phải sao? Bọn họ có thể hoàn toàn trung thành với cháu hay không, mà cháu đến khi đó có tiếp nhận bọn họ hay không, đến lúc đó lại quyết định.”

Chớp chớp cặp mắt, cười nói, “Vậy, cháu đi trước, rất vui khi được quen biết mọi người.”

Xoay người, không có bất kỳ lưu luyến, đi về phía cửa.

“Đợi đã.” Đúng lúc Mặc Hi sẽ ra khỏi cửa, giọng nói của ông lão truyền tới, tiếp theo liền cảm giác được có bóng đen bay đến, Mặc Hi theo bản năng đón lấy, trông mắt vừa nhìn, chính là quyển sách kia, liếc mắt nhìn về phía ông lão.

“Quyển sách này cháu cầm đi đi, nếu như cháu thật sự là Võ giả, đó cũng là cái Võ giả vô cùng giỏi, nó đối với cháu cũng có trợ giúp.” Ngừng một lúc, lại nói tiếp, “Còn hai thằng bé kia, cứ theo cháu đi, bác cũng không quản, quản cũng không có tác dụng, cháu bé con này căn bản là dầu muối không vào!” Lời nói cuối cùng dường như có chút ngiên rãng ngiên lợi.

“Ha ha! Vậy cảm ơn bác! Chỉ bằng chuyện này, còn có quan hệ của bọn họ với Nhị Lăng, cháu cũng sẽ không mặc kệ bọn họ.” Mặc Hi cười nói, vẫy vẫy tay, xoay người mở cửa, biến mất ở trước mặt ông lão.

Cho đến khi cửa đóng, vẻ mặt nghiêm túc trên mặt ông lão cuối cùng cũng suy sụp, một khuôn mặt thất bại và tức giận, duỗi ra cánh tay xanh xao già cả vồ vồ trên giường, “Con mẹ nó! Thế giới này làm sao vậy? Điên rồi, điên rồi! Một đứa trẻ so với ông già như mình đây còn nén giận được hơn, tức chết mình, tức chết mình!”

“Cạch cạch.”

Một tiếng vang lên, dưới ánh mắt sợ hãi của ông lão, giường sụp.

“Ôi ôi, cái thân xương xẩu già cả của mình.” Đứa bé kia chính là khắc tinh của mình mà, khắc tinh!! Ông lão ác ý nghĩ đến, chỉ là trong đôi mắt kia rõ ràng mang theo tán thưởng và tiếc nuối.